

2. KNIHA Z TRILOGIE PŘEŽITÍ

MORGAN RICE

ARÉNA DVĚ

Morgan Rice

Aréna Dvě

Серия «Trilogie Přežití», книга 2

Аннотация

Návyková.. ARÉNA ONE jedna z těch knih, které čtete pozdě do noci, dokud se vaše oči nezačnou zavírat, protože ji nechcete odložit. Magazín The Dallas Examiner Nejprodávanejší série pokračuje v ARÉNA DVA! V ARÉNA DVA, poté co právě unikli ze zrádného ostrova, co kdysi byl Manhattan, Brooke, Ben, Logan, Bree a Rose plují proti proudu nahoru řekou Hudson v kradeném člunu, s málem paliva, téměř bez jídla, a zoufale se potřebují úkryt před zimou. Za jejich zády jsou otrokáři, kteří se nezastaví před ničím, dokud je nezajmou a nepřivedou zpět. Jak se plaví cestou proti proudu v tomto apokalyptickém, akčním napínavém příběhu na jejich cestě, aby se pokusili najít mýtické město v Kanadě, při které budou muset použít veškerý svůj důvtip a dovednosti pro přežití, aby zůstali naživu. Cestou se setkávají s posedlými přeživšími, gangy dravců, kanibaly, divokými zvířaty, dezolátní pustinou, a nezastavitelnou sněhovou bouří. Zraní se, onemocní, a řeka Hudson celá zamrzne, tak jak dělají to nejlepší co se dá k zachráně a k vyhnutí se otrokářům, kteří je pronásledují. Najdou malý ostrov a myslí si, že našli konečně oddech -- ale události nepokračují jejich směrem. To není zřetelné, dokud nenastoupí do záhadného vlaku do neznáma, kde zjistí, že věci se mohou vždy zhoršit.

Během cesty, pocity Brooke k Loganovi zesílí, stejně tak jako její city k Benovi. Trhaná city k těmto dvěma chlapcům a uvízla mezi jejich žárlivostí, si není jistá, jak se cítit, dokud události nezvolí za ni. Jak se ocitnou vhození zpět do arény, jsou šokováni, když zjistí, že ARÉNA DVA je ještě horší. Vhození na barbarské bojové jeviště, vybavení zbraněmi a postavení proti jiným dospívajícím a proti sobě-Brooke a ostatní si budou nuceni vybrat, co je důležité a k provedení těch nejobtížnějších obětí jejich životů. Protože v ARÉNA DVA, nikdo nepřežije. Nikdy. Upoutala mou pozornost od začátku a nepustila ji.. Tento příběh je úžasné dobrodružství, které je rychlé a akční od samého začátku. Nelze nalézt žádný nudný okamžik. Magazín Paranormal Romance Guild {týkající se Obrácená}

Содержание

JEDNA	14
DVĚ	34
TŘI	51
ČTYŘI	58
PĚT	70
Конец ознакомительного фрагмента.	74

ARÉNA DVĚ

(2. KNIHA Z TRILOGIE PŘEŽITÍ)

MORGAN RICE

O Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující prozatím 11 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se zatím ze dvou knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

PROMĚNĚNÁ (první kniha ze série Upířích žurnálů), ARÉNA DVĚ (první kniha z Trilogie přežití), CESTA HRDINY (první kniha ze ságy Čarodějův prsten) a VZESTUP DRAKŮ (první kniha ze série Králové a čarodějové), jsou všechny dostupné zdarma ke stažení!

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách,

přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Přiznám se, že před knihou ARÉNA JEDNA jsem ještě nikdy nečetl postapokalyptickou knihu. Nikdy jsem si nemyslel, že to bude něco, co by se mi mohlo líbit .... Byl jsem velmi příjemně překvapen, jak návyková tato kniha byla. ARÉNA JEDNA byla jedna z těch knih, kterou čtete pozdě do noci, dokud se vaše oči nezačnou zavírat, protože ji nechcete odložit .... Není žádným tajemstvím, že mám rád silné hrdinky v knihách, které čtu .... Brooke byla tvrdá, silná, vytrvalá, a zatímco v knize existuje romantika, Brooke se jí neřídila .... knihu ARÉNA JEDNA vřele doporučuji.“

--Dallas Examiner

“Autorce se velice dobře daří vtáhnout čtenáře do děje hned od začátku, k tomu využívá neobyčejnou deskriptivní schopnost, která překračuje pouhé nastínění příběhu... Tato kniha je dobře napsaná a velice rychle se čte.“

--Black Lagoon Reviews (o knize Proměněná)

“Ideální příběh pro mladé čtenáře. Morgan Rice se povedlo rozpoutat zajímavou zápletku...Je osvěžující a jedinečná. Série se točí kolem postavy jedné dívky...výjimečné dívky!...Snadné čtení, ale velmi rychlé... Doporučeno číst pod

dohledem rodičů.“

--The Romance Reviews (o knize Proměněná)

“Od začátku mě chytla a už mě nepustila... Tento příběh je fantastické dobrodružství, které má spád a je napínavé od samého začátku. Čtenář se při čtení ani chvilku nenudí.“

--Paranormal Romance Guild (o knize Proměněná)

“Kniha plná děje, romantiky, dobrodružství a napětí. Vezměte tuto knihu do ruky a znovu se zamilujete.”

--vampirebooksite.com (o knize Proměněná)

“Skvělá zápleтка, budete mít opravdu velký problém tuto knihu v noci odložit. Dějový zvrat na konci je tak úžasný, že si budete chtít okamžitě koupit další knihu už jen kvůli tomu, abyste zjistili, co se stane dál.“

--The Dallas Examiner (o knize Milovaná)

“Tuto knihu, která konkuruje STMÍVÁNÍ i UPÍŘÍM ŽURNÁLŮM, budete chtít neustále číst dál, až do úplně poslední stránky! Pokud máte rádi dobrodružství, lásku a upíry, pak je tato kniha právě pro vás!“

--Vampirebooksite.com (o knize Proměněná)

“Morgan Rice znovu prokázala, že je velmi talentovaná vypravěčka příběhů....Tato kniha se zalíbí širokému spektru

čtenářů, včetně mladých příznivců upířího/fantasy žánru. Kniha končí neočekávanou zápletkou, která vás zanechá v šoku.”

--The Romance Reviews (o knize Milovaná)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.“

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č.2)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)

NEBE KOUZEL (Kniha č.9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)
TRILOGIE PŘEŽITÍ
ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)
UPÍŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENA (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)
NALEZENÁ (Kniha č.8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)
PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si TRILOGII PŘEŽITÍ v audio formátu!
Copyright © 2012 by Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo žádnou formou či médiem

vysílána nebo ukládána v databázích či úložných systémech, bez předchozího svolení autora.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo předáván jiným lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si, prosím, další kopie pro každého příjemce. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a zakupte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu vynaložila.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo zesnulými, je čistě náhodná.

Obrázek na přebalu Copyright f9photos, použit s licencí Shutterstock.com.

OBSAH

JEDNA
DVĚ
TŘI
ČTYŘI

P Ě T

Š E S T

S E D M

O S M

D E V Ě T

D E S E T

J E D E N Á C T

D V A N Á C T

T Ř I N Á C T

Č T R N Á C T

P A T N Á C T

Š E S T N Á C T

S E D M N Á C T

O S M N Á C T

D E V A T E N Á C T

D V A C E T

“Zbabělci zemřou před svou skutečnou smrtí mnohokrát;

Stateční ochutnají smrt jen jedenkrát.

Ze všech divů, které jsem doposud zaslechl,

Zdá se mi nejpodivnější, že člověk by měl mít strach

Pochopit, že smrt, ten nevyhnutelný konec,

Přijde, až přijde.“

--Shakespeare, Julius Caesar

J E D N A

Jsou dny, které se prostě zdají být perfektní. Dny, za kterých svět zahalí určité ticho, kdy tě klid zahalí tak důsledně, že se cítíš, jako by ses mohl ztratit, kdy pocítíš takovou duševní pohodu, že jsi imunní všem starostem ve světě. Imunní vůči strachu. Od zítřka. Takové okamžiky mohou spočítat na prstech jedné ruky.

A jeden z nich nastal právě nyní.

Je mi třináct let, Bree je šest, a stojíme na pláži s jemným a hebkým pískem. Otec mě drží za ruku a matka drží za ruku Bree, a všichni čtyři kráčíme po horkém písku na cestě k oceánu. Je tak příjemné cítit na obličejích ty chladné jemné kapičky z vln, které tlumí horko tohoto srpnového dne. Všude kolem nás naráží vlny a otec s matkou se bezstarostně smějí. Nikdy jsem je neviděla tak uvolněné. Přistihnu je, jak se jeden na druhého dívají s takovou láskou a ten obraz si vštípím do paměti. Je to jeden z mála momentů, kdy jsem je viděla společně tak šťastné a nechci to zapomenout. Bree je jako u vytržení a křičí, je nadšená z nárazů vln, které jí sahají až po hrud', z tažení spodního proudu, který cítí až na stehnech. Matka ji pevně drží a otec pevně svírá mou ruku, brání oceánu, aby nás vtáhl dál.

“RAZ! DVA! TŘI!” křičí otec.

Jsem nadzvednuta do vzduchu, jak otec zatáhne za mou ruku a matka za ruku Bree. Vzlétnu vysoko nad vlnu a křičím, když se jí vyhnu a ona za mnou naráží. Jsem udivená z toho, že otec tam

dokáže jen tak stát, je silný jako skála, lhostejný k síle přírody.

Jak se ponořím zpět do oceánu, jsem v šoku, studenou vodu mám až po hrud'. Pevněji stisknu otcovu ruku a jak se vrátí zpětný proud, znovu mě pevně drží na místě. V ten moment cítím, že mě navždy od všeho uchrání.

Vlna za vlnou naráží a poprvé za velmi dlouhou dobu matka i otec nespěchají. Znovu a znovu nás vyzdvihují, Bree křičí s ještě větším nadšením. Ani nevím, kolik času uběhlo v tento nádherný letní den, na této mírumilovné pláži, pod nebem bez mráčku, s kapičkami vody na mém obličeji. Přeji si, aby slunce nikdy nezapadlo, aby se nic z toho nezměnilo. Chci zde takto zůstat navždy. A v tento moment cítím, že to snad bude možné.

Pomalou otevřu své oči, jsem dezorientovaná z toho, co vidím před sebou. Nejsem v oceánu, ale sedím na sedadle spolujezdce na motorové lodi, která se žene proti proudu řeku. Není léto, ale zima a břehy jsou lemované sněhem. Kolem nás občas proplují kusy ledu. Na obličej mi stříká voda, ale nejsou to chladivé kapičky z vln letního oceánu, ale mrazivé kapičky zimního Hudsonu. Snažím se přijít na to, co se stalo, jak se vše změnilo.

Se zamrazením se posadím a rozhlédnu se kolem sebe, mám se okamžitě na pozoru. Za denního světla jsem neusnula už ani nepamatuji a překvapilo mě to. Rychle se zorientuji a vidím Logana, který stojí se stoickým klidem za kormidlem, jeho oči jsou upřené na řeku a on naviguje po Hudsonu. Otočím se a uvidím Bena, v dlaních třímá svou hlavu a upřeně hledí na řeku, ztracen ve svém vlastním světě. Na druhé straně lodi sedí se

zavřenýma očima Bree, opřená ve své sedačce a k ní je přitulena její nová kamarádka Rose a spí jí na rameni. Na klíně jí sedí náš nový domácí mazlíček, jednooká Čivava, a spí.

Jsem překvapená, že jsem si dovolila také usnout, ale jak se podívám dolů a uvidím ve své ruce napůl vypitou lahev šampaňského, uvědomím si, že mě musel uspat alkohol, který jsem neměla už několik let – alkohol, spolu s tolika bezesnými nocemi a tolika dny návalu adrenalinu. Mé tělo je tak potlučené, tak bolavé a pohmožděné, že muselo úplně samo usnout. Cítím se provinile: nikdy předtím jsem Bree nespustila z očí. Ale jak se podívám na Logana, jeho přítomnost je tak silná, uvědomuji si, že jsem se v jeho přítomnosti musela cítit dostatečně bezpečně na to, abych usnula. Určitým způsobem to je jako mít zpět svého otce. Tak proto se mi o něm zdálo?

“Je dobré, že jsi zpět,” zazní Loganův hluboký hlas. Pohlédne mým směrem a v koutku jeho rtů je patrný drobný úsměv.

Nakloním se dopředu a prohlížím si řeku před námi, jak jí proplouváme jako po másle. Řev motoru je ohlušující a loď pluje v proudu a malými pohyby se pohybuje nahoru a dolů a trošičku se houpe. Do obličeje mě zasáhnou mrazivé kapičky vody, podívám se dolů a uvidím, že mám na sobě stále to samé oblečení, které už mám na sobě několik dní. Oblečení se mi už doslova lepí na kůži, která je pokrytá zaschlou vrstvou potu, krve a špíny – a nyní zvlhčená od vodní spršky. Jsem provlhlá, je mi zima a mám hlad. Za horkou sprchu, horkou čokoládu, plápolající oheň a výměnu oblečení bych dala cokoli.

Prohlížím si horizont: Hudson je jako ohromné, široké moře. Držíme se uprostřed, daleko od obou břehů, Logan se nás chytře snaží udržet daleko od potenciálních predátorů. A pak se rozpomenou a okamžitě se otočím a hledám známky po otrokářích. Žádné nevidím.

Otočím se zpět a dívám se, zda před námi nejsou na horizontu nějaké lodě. Nic. Prohlížím si pobřeží a pátrám po známkách nějaké činnosti. Nic. Je to jako bychom měli svět jen pro sebe. Je to uklidňující a zdrcující zároveň.

Pomalu přestávám být ostražitá. Zdá se, jako bych spala celou věčnost, ale z pozice slunce na nebi se zdá být jen polovina odpoledne. Nespala jsem víc než hodinu. Dívám se kolem sebe a hledám nějaký orientační bod v terénu. Vlastně jsem už skoro doma. Ale žádný nevidím.

“Jak dlouho jsem byla mimo?” ptám se Logana.

Pokrčí rameny. “Možná hodinu.”

Hodinu, pomyslím si. Zdá se to být celá věčnost.

Zkontroluji kontrolku na ukazateli paliva a zdá se, že už je z poloviny pryč. To nevěští nic dobrého.

“Je tu někde k mání palivo?” ptám se.

Jak se zeptám, uvědomím si, že je to hloupá otázka.

Logan na mě pohlédne, jako by chtěl říci skutečně? Samozřejmě, že kdyby byl zahlédl místo, kde natankovat, vyrazil by k němu.

“Kde to jsme?” zeptám se.

“To je tvoje končina,” řekne. “Chtěl jsem se tě zeptat na

totéž.”

Znovu si prohlížím řeku, ale stále nemohu nic rozeznat. Takový je Hudson – je tak široký a táhne se donekonečna, že je tak snadné přestat se orientovat.

“Proč jsi mě nevzbudil?” ptám se.

“Proč bych měl? Potřebovala ses vyspat.”

Ani nevím, co jiného mu mám říci. Takový je Logan: mám ho ráda a cítím, že on má rád mě, ale nevím, zda si spolu máme co říci. To, že jsme oba hlídáni, tomu vůbec nepomáhá.

Pokračujeme v tichosti, pod námi víří bílá voda a já přemýšlím, jak daleko ještě můžeme plout. Co budeme dělat, až nám dojde palivo?

V dáli na horizontu najednou něco zahlédnu. Vypadá to jako nějaká stavba ve vodě. Nejprve mě napadá, jestli se mi to jenom nezdá, ale potom se Logan pozorně natáhne a pak si uvědomím, že to musel také uvidět.

“Myslím, že to je most,” řekne. “Spuštěný most.”

Uvědomuji si, že má pravdu. Neustále se přibližuje tyčící se kus zkrouceného železa, který trčí z vody jako nějaký monument peklu. Vzpomínám si na tento most: dříve nádherně překlenoval řeku; ale nyní je ohromnou hromadou starého železa a je rozeklaně ponořen do vody.

Jak se blížíme, Logan zpomalí loď a motor tichne. Naše rychlost se sníží a loď se divoce rozhoupe. Rozeklaný kov trčí ve všech směrech a Logan naviguje, loď otáčí doleva, doprava a tvoří si tak svou vlastní cestu. Když plujeme pod pozůstatky

mostu, který se nad námi tyčí, podívám se vzhůru. Vypadá, jako by stoupal sto stop vysoko, testament tomu, co bylo lidstvo jednou schopné udělat, než jsme začali jeden druhého zabíjet.

“Tappan Zee,” poznamenám. “Jsme asi hodinu severně od města. Máme před nimi dobrý náskok, pokud nás pronásledují.”

“Oni nás pronásledují,” řekl. “Tím si můžeš být jistá.”

Pohlédnu na něj. “Jak si můžeš být tak jistý?”

“Znám je. Oni nikdy nezapomenou.”

Jak proplouváme kolem posledního kusu kovu, Logan zrychlí a já se opřu, zatímco nabíráme rychlost.

“Jak daleko myslíš, že jsou za námi?” ptám se.

Klidně se podívá na horizont. A nakonec pokrčí rameny.

“Těžko říct. Záleží, jak dlouho trvá shromáždit oddíly. Sníh je těžký, což je pro nás dobré. Snad tři hodiny? Snad šest, pokud máme štěstí? Je dobré, že je tehle drahoušek rychlý. Myslím, že jim můžeme utéci, budeme-li mít palivo.”

“To ale nemáme,” říkám a vyzvihuji to, co je všem jasné. “Vyjeli jsme s plnou nádrží – a nyní je tam jen půlka. Za několik hodin bude prázdná. Kanada je daleko. Co navrhuješ udělat, abychom našli palivo?”

Logan hledí na vodu a přemýšlí.

“Nemáme na výběr,” řekne. “Musíme ho najít. Neexistuje alternativa. Nemůžeme zastavit.”

“Někdy si budeme muset odpočinout,” řeknu. “Budeme potřebovat jídlo a nějaké přístřeší. Nemůžeme zůstat venku při této teplotě celý den a celou noc.”

“Lepší hladovět a mrznout, než být polapen otrokáři,” říká.

Myslím na otcův dům, který je dál, na horním toku řeky. Budeme proplouvat přímo kolem něj. Vzpomínám si na svůj příslib mému starému psovi, Saše, že ji pohřbím. Také myslím na to všechno jídlo, co tam je v té kamenné chatě – můžeme ho vzít a bude nás živit celé dny. Myslím na všechno to nářadí v otcově garáži, všechny věci, které se nám mohou hodit. Nezmiňujíc náhradní oblečení, deky a sirky.

“Chci zastavit.”

Logan se otočí a pohlédne na mě, jako bych se zbláznila. Vidím, že se mu to nelíbí.

“O čem to mluvíš?”

“Dům mého otce. V Catskillu. Asi hodinu severně odtud. Chci tam zastavit. Je tam spousta věcí, které si můžeme vzít. Věci, které budeme potřebovat. Jako třeba jídlo. A,” zastavím se, “chci pohřbít svého psa.”

“Pohřbít tvého psa?” zeptá se a přitom mu stoupá hlas. “Zbláznila ses? Chceš, aby nás všechny kvůli tomu zabili?”

“Slíbila jsem jí to,” říkám.

“Slíbila?” vyhrkne ze sebe. “Tvému psovi? Tvému mrtvému psovi? To si musíš dělat srandu.”

Projedu po něm očima a on si hodně rychle uvědomí, že si nedělám legraci.

“Když něco slíbím, tak to splním. Pohřbila bych tebe, kdybych ti to slíbila.”

Zatřeše hlavou.

“Poslouchej,” řeknu rozhodně. “Tys chtěl do Kanady. My jsme mohli jít kamkoli. Byl to tvůj sen. Ne můj. Kdo ví, jestli to město vůbec existuje? Následuji tě z rozmaru. A tato loď není jen tvoje. Jediné, co chci, je zastavit se u otce. Vzít si nějaké věci, které potřebujeme a pochovat svého psa. Nebude to trvat dlouho. Před otrokáři máme velký náskok. A ani nezmiňuji, že tam máme malý kanystr. Není toho moc, ale pomůže to.”

Logan pomalu zakroutí hlavou.

“Raději bych to palivo neměl a nedělal něco tak riskantního. Mluvíš o horách. Mluvíš o dvaceti mílích ve středozemí, že ano? Jak navrhuješ se tam dostat poté, co zakotvíme? Půjdemě pěšky?”

“Vím o starém nákladním voze. Pomláceném pickupu. Je to jen zrezivělá skořápka, ale jede a má dost paliva na to, aby nás dovezl tam a zpět. Je schovaný u řeky. Řeka nás doveze přímo k němu. Nákladník nás doveze tam a zpět. Bude to rychlé. A pak můžeme pokračovat na naší dlouhé cestě do Kanady. A budeme na tom mnohem lépe.”

Logan se dlouze dívá na vodu a pevně svírá kormidlo.

Nakonec řekne, “No jak myslíš. Riskuješ svůj život. Ale já zůstávám na lodi. Máš dvě hodiny. Jestli se nevrátíš včas, odplouvám.”

Odvrátím se od něj a pohlédnu na vodu, vše ve mně vře. Chtěla jsem, aby šel se mnou. Zdá se mi, jako by se staral jen sám o sebe a to mě zklamalo. Myslela jsem, že je jiný.

“Tak ty se staráš jen sám o sebe, že?” zeptám se.

Také mě trápí, že mě nechce doprovodit do domu mého otce; to mě nenapadlo. Vím, že Ben nebude chtít jít a byla bych ocenila nějakou pomoc. No co. Jsem stále odhodlaná. Něco jsem slíbila a svůj slib splním. S ním nebo bez něj.

Neodpoví a já vidím, že je otrávený.

Dívám se na vodu, nechci ho vidět. Jak se voda čeří mezi neutišujícím sténáním motoru, uvědomuji si, že se zlobím nejen, protože mě zklamal, ale protože se mi vlastně začal líbit a začala jsem na něj spoléhat. Nebyla jsem dlouho na nikom závislá. A je to děsivý pocit, znovu na někom záviset a cítit se zrazená.

“Brooke?”

Srdce mi poskočí, když uslyším známý hlas a otočím se a uvidím svou mladší sestru vzhůru. Rose se také vzbudila. Ty dvě už se sobě podobají jako vejce vejci, jsou jako jeden člověk.

Stále mohu jen stěží uvěřit, že Bree je tady, je opět se mnou. Je to jako sen. Když ji vzali, část ze mě si byla jistá, že už ji nikdy neuvidím živou. Každá chvíle, kdy jsem s ní, se zdá být jako bych dostala druhou šanci a cítím se více odhodlaná, než kdy dříve, abych na ni dohlížela.

“Mám hlad,” řekne Bree a hřbetem ruky si tře oči.

Penelope v Breeině klíně si také sedne. Nepřestává se třást a podívá se na mě svým zdravým okem jako by měla také hlad.

“Je mi zima,” dodává souhlasně Rose a tře si ramena. Má na sobě jen tenkou sukni a je mi jí líto.

Chápu to. Mám hlad a je mi také zima. Mám červený nos a skoro ho necítím. Dobrůtky, co jsme našli na lodi, byly užasné,

ale vůbec nás nezaplňily – obzvláště, když byly na prázdný žaludek. A to už bylo před několika hodinami. Znovu pomyslím na truhlu s jídlem, na to málo, co nám zbylo, a přemýšlím, jak dlouho to potrvá, než nám nezbude nic. Vím, že bych měla vydávat jídlo na přiděl. Ale stejně všichni hladovíme a nemohu to vydržet, vidět Bree takhle.

“Už nemáme moc jídla,” řeknu jí, “ale trochu vám teď můžu dát. Máme sušenky a kreky.”

“Sušenky!” obě naráz vykřiknou. Penelope zašteká.

“Já bych to nedělal,” zazní vedle mne Loganův hlas.

Podívám se na něj a vidím, jak se nesouhlasně dívá.

“Musíme zavést přiděly.”

“Prosím!” vykřikne Bree. “Potřebuji něco sníst. Umírám hlady.”

“Něco jim dát musím,” odpovídám rozhodně Loganovi, sice rozumím, proč to řekl, ale jsem otrávená nedostatkem jeho soucitu. “Přidělím jednu každému. Nám všem.”

“A co Penelope?” zeptá se Rose.

“Ten pes nedostane žádné naše jídlo,” odsekne Logan. “Ať se postará sama o sebe.”

Cítím další nával zklamání v Logana i když vím, že je racionální. A pak, když vidím ten sklíčený pohled na tvářích Rose a Bree a když ji znovu slyším štekát, nemohu to vydržet, nechat ji hladovět. V tichosti ustupuji a dávám jí jídlo z mého vlastního přidělu.

Otevírám truhlici a znovu si prohlížím naši zásobu jídla.

Vidím dvě krabice sušenek, tři krabice krekrů, několik pytlíků želatinových medvídků a půl tuctu čokoládových tyčinek. Kéž by tu bylo nějaké vydatnější jídlo, nevím, jak se nám podaří si toto udržet, jak to bude stačit na tři jídla denně pro pět lidí.

Vytáhnu sušenky a přidělím každému jednu. Ben se při pohledu na jídlo konečně vzpamatuje a vezme si sušenku. Pod očima má černé kruhy a vypadá, jako by vůbec nespál. Je bolestné vidět ten jeho výraz, tak zničený ze ztráty svého bratra, a jak mu podávám jeho sušenku, dívám se jinam.

Přejdu na příď lodi a Loganovi podám tu jeho. Vezme si ji a v tichosti si ji vloží do kapsy, samozřejmě, že si ji schovává jako příděl na později. Nevím, kde bere svou sílu. Já slábnu, jen když cítím čokoládovou sušenku. Vím, že bych si ji také měla schovat na později, ale nemohu si pomoci. Kousek si ukousnu, rozhodnutá zbytek odložit – ale chutná tak dobře a já si nemohu pomoci – zhltnu ji celou a nechám jen poslední kousnutí, které dávám stranou pro Penelope.

Z jídla je mi tak dobře. Cukr mi stoupá do hlavy a celým mým tělem a já si přeji, abych jich měla ještě další tucet. Pro pocitu bolesti v žaludku se zhluboka nadechnu, abych znovu nad sebou získala kontrolu.

Řeka se zužuje, břehy se k sobě stále přibližují, jak se vine a zatáčí. Jsme blízko pevniny a já jsem v plném pozoru, hledím na břehy a vyhlížím jakoukoli známku po nebezpečí. Jak zahneme za ohyb, pohlédnu doleva a vysoko na útesu vidím zříceninu starého opevnění, nyní rozbombardovaného. Jsem v šoku, když

si uvědomím, co to předtím bylo.

“West Point,” řekne Logan. Musel si to uvědomit ve stejný okamžik, jako já.

Je šokující vidět tuto tvz americké moci, která je nyní jen hromadou trosek, se svým zkrouceným vlajkovým stožárem, který zplihle visí nad Hudsonem. Jen stěží z toho zbylo to, čím byla dříve.

“Co to je?” ptá se Bree, zuby jí drkotají. S Rose vylezly na příď lodi, vedle mě, a ona vyhlíží tam, kam se dívám já. Nechci jí odpovědět.

“To nic není, drahoušku,” říkám. “Jen zřícenina.”

Obejmu ji jednou rukou a přimáčknu ji k sobě a tu druhou dám kolem Rose a také si ji k sobě přivinu. Zkousím je zahřát a oběma třu ramena, jak nejlépe umím.

“Kdy půjdeme domů?” ptá se Rose.

S Loganem se na sebe podíváme. Nevím, jak mám odpovědět.

“Nejdeme domů,” řeknu Rose, co nejjemněji to dokážu, “ale jsme na cestě si nový domov najít.”

“Pojedeme kolem našeho starého domova?” ptá se Bree.

Zaváhám. “Ano,” řeknu.

“Ale nevracíme se tam, že ano?” ptá se.

“Přesně tak,” řeknu. “Žít tam nyní je příliš nebezpečné.”

“Já už tam nechci žít,” říká. “Nenáviděla jsem to místo. Ale nemůžeme tam Sašu jen tak nechat. Zastavíme a pohřbíme ji? Slíbila jsi to.”

Vzpomenu si na hádku s Loganem.

“Máš pravdu,” řeknu jemně. “Slíbila jsem to. A ano, zastavíme.”

Logan se odvrátí, je jasné, že je naštvaný.

“A co potom?” ptá se Rose. “Kam potom půjdeme?”

“Budeme pokračovat proti proudu řeky,” vysvětluji. “Co nejdál to půjde.”

“Kde končí?” ptá se.

To je dobrá otázka a já nad ní přemýšlím jako nad hlubokomyslnou otázkou. Kde toto všechno končí? Naší smrtí? Naším přežitím? Skončí to vůbec někdy? Je konec na dohled?

Tu odpověď neznám.

Otočím se a kleknu si a pohlédnu jí do očí. Musím jí dát naději. Pro něco žít.

“Končí to na nádherném místě,” řeknu. “Tam, kam jedeme, tam je vše opět dobré. Ulice jsou tak čisté, že se lesknou a vše je perfektní a bezpečné. Budou tam lidé, dobří lidé, a přijmou nás a budou nás chránit. Také tam bude jídlo, opravdové jídlo, vše, co dokážete sníst, a bude tam pořád. Bude to to nejkrásnější místo, jaké jsi kdy viděla.”

Oči Rose se otevrou doširoka.

“Je to pravda?” ptá se.

Pokývám. A ona se pomalu zeširoka usměje.

“Jak dlouho to potrvá, než tam dorazíme?”

Usměji se. “Nevím, zlatíčko.”

Ale Bree je cyničtější, než Rose.

“Je to skutečně pravda?” ptá se jemně. “Opravdu takové místo

existuje?”

“Existuje,” říkám jí a dělám co můžu, abych přitom zněla přesvědčivě. “Není-li pravda, Logane?”

Logan se podívá a krátce na ně pokývá, potom svůj pohled odvrátí. Nakonec to je on, který věří v Kanadu, věří v zaslíbenou zemi. Jak by to teď mohl popřít?

Hudson se vine a zatáčí, zužuje se a potom se znovu rozšiřuje. Konečně vplouváme do známého území. Ženeme se kolem míst, která rozpoznávám, čím dál víc se blížíme k otcově domu.

Zatočíme za dalším břehem a uvidím malý, neobydlený ostrov, jen malý kamenný výčnělek. Na něm sedí zřícenina majáku, jeho světlo bylo roztráštěno už dávno, ta stavba není už nic, než jen průčelí.

Zahneme za další ohyb řeky a v dáli uvidím most, na kterém jsem byla před několika málo dny, kdy jsem pronásledovala otrokáře. Tam, uprostřed mostu, je vidět, že jeho prostředek byl odstřelen, ta ohromná díra, jako by prostředkem propadla bourací koule. Vzpomenu si na okamžik, kdy jsme po něm s Benem závodili na motorce a málem jsme na něm dostali smyk. Nemohu tomu uvěřit. Už jsme skoro tam.

To mi připomělo Bena, přinutilo mě to vzpomenout si, jak mi ten den zachránil život. Otočím se podívám se na něj. Rozmrzele se dívá do vody.

“Bene?” ptám se.

Otočí se a dívá se na mě

“Vzpomínáš si na ten most?”

Otočí se a dívá se a já v jeho očích vidím strach. Vzpomněl si.

Bree do mě šťouchne loktem. “Mohu dát Penelope trochu z mé sušenky?” ptá se.

“Já taky?” opakuje Rose.

“Samozřejmě,” řeknu nahlas, aby to Logan slyšel. Není jediný, kdo tu rozhoduje, a my si můžeme s naším jídlem dělat, co chceme.

Fena na klíně u Rose se napřímí, jako by rozuměla. Je to neuvěřitelné. Nikdy jsem neviděla tak chytré zvíře.

Bree se k ní nakloní, aby ji dala kousek své sušenky, ale já ji chytanu za ruku.

“Počkej,” říkám. “Když ji budeš krmit, pak by měla mít jméno, ne?”

“Ale ona nemá obojek,” říká Rose. “Mohla by se jmenovat jakkoli.”

“Nyní je tvůj pes,” řeknu. “Dej jí nové jméno.”

Rose a Bree se na sebe vzrušeně podívají.

“Jak jí budeme říkat?” ptá se Bree.

“Co třeba Penelope?” řekne Rose.

“Penelope!” křičí Bree. “To se mi líbí.”

“Také se mi to líbí,” řeknu.

“Penelope!” vykřikne Rose na psa.

Je to zvláštní, ale ten pes se na ni otočí v momentě, kdy to řekla, jako by to bylo vždy její jméno.

Bree se usmívá a natahuje se a dává jí kousek sušenky. Penelope jí ho vyškubne z ruky a hltavě ho spolkne. Bree a Rose

se hystericky chichotají a Rose jí dává zbytek své sušenky. Také po tom chňapne a já se natáhnu a dávám jí poslední kousnutí ze své sušenky. Penelope se na nás tři vzrušeně dívá, třese se a třikrát zašteká.

Všechny se smějeme. Na chvilku téměř zapomínám na naše trable.

Ale potom něco uvidím v dáli za rameny Bree.

“Tam,” rychle říkám Loganovi a ukazuji doleva. “Tam musíme jet. Zahni támhle.”

Zahlédnu poloostrov, kam jsme s Benem jeli na motorce, na ledem pokrytý Hudson. Cuknu sebou, když na to pomyslím, když pomyslím na to, jak bláznivá byla ta honička. Je ohromující, že jsem stále naživu.

Logan se ohlédne přes rameno, aby se podíval, zda nás nikdo nepronásleduje; potom neochotně ubere plyn a zahne s námi do strany a zamíří do zátoky.

Nervózně a ostražitě se rozhlížím kolem, jak připlouváme do ústí poloostrova. Proplouváme vedle něj, jak se stáčí do vnitrozemí. Nyní jsme blízko břehu, míváme polorozpadlou vodní věž. Pokračujeme dál a brzy plujeme podél trosek města a přímo do jeho centra. Catskillu. Na všech stranách jsou vyhořelé budovy a vypadá to, jako by bylo zbombardováno.

Všichni jsme napjatí a pomalu pronikáme do vnitrozemí, hlouběji a hlouběji, břeh je nyní necelou stopu daleko, jak se úžina zužuje. Jsme vystaveni obklíčení a já nevědomky sahám k boku a svou ruku pokládám na nůž. Všímám si, že Logan dělá

totéž.

Ohlédnu se přes rameno po Benovi; ale ten je pořád strnulý.

“Kde je ten nákladák?” ptá se Logan, v hlase je znát nervozita. “Nepopluji moc daleko do vnitrozemí, to ti říkám rovnou. Jestli se něco stane, musíme mít možnost dostat se na Hudson, a to rychle. Je to tu životu nebezpečné,” říká a ostražitě sleduje břeh.

Také ho sleduji. Ale břeh je prázdný, opuštěný, zamrzlý, bez známky lidstva, kam oko dohlédne.

“Vidíš, támhle,” říkám a ukazuji. “Ta zrezivělá bouda? Je uvnitř.”

Logan s námi pluje přibližně dalších třicet yardů a pak se stočí k boudě. Je tam stará, rozpadající se molo, a podaří se mu vytáhnout loď pár stop od břehu. Vypne motor, uchopí kotvu a hodí ji přes palubu. Potom chytí provazy z lodi, na jednom konci udělá volný uzel a hodí jej na zrezivělý kovový sloupek. Ten se zachytí a on nás úplně přitáhne, upevní jej, takže můžeme vstoupit na molo.

“Vystupujeme?” ptá se Bree.

“Jen já,” řeknu. “Počkej na mě tady na lodi. Je příliš nebezpečné, abys šla také. Budu hned zpět. Pohrbím Sašu. Slibuji.”

“Ne!” vykřikne. “Slíbila jsi, že už nebudeme nikdy jedna bez druhé. Slíbila jsi to! Nemůžeš mě tu nechat samotnou! Nemůžeš!”

“Nenechávám tě tu samotnou,” odpovídám se zlomeným srdcem. “Budeš tu s Loganem, Benem a Rose. Budeš v

naprostém bezpečí. Slibuji.”

Ale Bree se postaví a k mému překvapení přeskočí přes příd a doskočí na písčité břeh, dopadne přímo do sněhu.

Stojí na břehu, ruce má v bok a vzdorovitě se na mě dívá.

“Jestli jdeš ty, pak já jdu taky,” prohlásí.

Zhluboka se nadechuji, když vidím, jak je rezignovaná. Vím, že když se začne takto chovat, myslí to skutečně vážně.

Bude přítěží, vzít ji s sebou, to musím přiznat, jedna moje část se raduje, že ji bude mít pořád na očích. A když se jí to pokusím rozmluvit, budu jen plýtvat časem.

“Tak dobře,” řeknu. “Jen buď celou dobu blízko mně. Slibuješ?”

Pokýve hlavou. “Slibuji.”

“Já se bojím,” řekne Rose a dívá se na Bree s doširoka otevřenýma očima. “Já nechci z lodi pryč. Chci tu zůstat s Penelope. Můžu?”

“Chci, abys tu zůstala,” říkám jí a tiše tak odmítám vzít ji s sebou.

Otočím se k Benovi a on se otočí ke mně a podívá se mi do očí svým žalostným pohledem. Z toho pohledu se mi chce podívat se jinam, ale přinutím se to neudělat.

“Jdeš s námi?” Ptám se. Doufám, že řekne ano. Jsem rozzlobená, že tu Logan chce zůstat, že mě zklamal, opravdu by se mi hodil někdo, kdo může pomoci.

Ale Ben, který je stále v šoku, se na mě jen dívá. Dívá se jako by nerozuměl. Přemýšlím, jestli si vůbec uvědomuje vše, co se

kolem něj děje.

“Jdeš s námi?” Ptám se důrazněji. Na toto nemám trpělivost.

Pomalu zakroučí hlavou a stáhne se do sebe. Je opravdu mimo a já se mu snažím odpustit – ale je to těžké.

Otočím se, abych opustila loď a vyskočím na břeh. Je příjemné cítit pod nohama suchou zem.

“Počkej!”

Otočím se a vidím, jak se Logan zvedá ze sedadla kormidelníka.

“Věděl jsem, že se stane nějaká blbost,” řekne.

Jde po lodi a dává si dohromady své věci.

“Co děláš?” ptám se.

“Co myslíš?” zeptá se on. “Nenechám vás dvě jít o samotě.”

Mé srdce překypuje úlevou. Kdyby se jednalo jen o mě, bylo by mi to skoro jedno – ale jsem ráda, že na Bree bude dohlížet další pár očí.

Seskočí z lodi na břeh.

“Už teď ti říkám, že je to hloupý nápad,” řekne, jak přistane vedle mně. “Měli bychom vyrazit. Brzy bude noc. Hudson může zamrznout. Mohli bychom tu uvíznout. A to ani nemluví o otrokářích. Máš 90 minut, rozumíš? 30 minut tam, 30 minut na místě a 30 zpátky. Žádné výjimky z žádného důvodu. Jinak odjíždím bez tebe.”

Podívám se na něj, ohromená a vděčná.

“Platí,” říkám.

Myslím na oběť, kterou právě udělal a začínám pociťovat něco

jiného. Za vším tím pózováním začínám pociťovat, že mě má Logan opravdu rád. A není tak sobecký, jak jsem si myslela.

Jak se otočíme k odchodu, na lodi se to začíná vrtět.

“Počkejte!” vykřikne Ben.

Otočím se a dívám se.

“Nemůžete mě tu nechat o samotě s Rose. Co když někdo přijde? Co mám dělat?”

“Dávej pozor na loď,” řekne Logan a otočí se k odchodu.

“Nevím, jak se řídí!” vykřikne Ben. “Nemám žádnou zbraň!”

Logan se znovu otočí, otrávený, sáhne po jedné ze zbraní a vyndá ji z popruhu na stehně a hodí ji po něm. Z těžka mu narazí do hrudi a on s ní neobratně zápolí.

“Třeba se naučíš ji používat,” ušklíbne se Logan a pak se znovu otočí.

Pohlédnu na Bena, který tam stojí, vypadá tak bezmocně a vyděšeně, drží zbraň, kterou ani neumí použít. Zdá se, že je naprosto vystrašený.

Chci ho uklidnit. Říci mu, že vše bude v pořádku, že budeme brzy zpět. Ale jak se otočím a podívám se na to ohromné pohoří před námi, poprvé si nejsem sama tak jistá, že se vrátíme.

D V Ě

Rychle kráčíme sněhem a já nervózně pohlížím na tmavnoucí nebe, cítím, jak čas tlačí. Pohlédnu přes rameno a vidím své stopy ve sněhu a za nimi stojí v pohupující se lodi Ben a Rose, hledí s doširoka otevřenýma očima. Rose svírá v ruce Penelope a bojí se stejně tak. Penelope štěká. Mám z toho špatný pocit, že jsme je tam všechny tři nechali, ale vím, že naše mise je nevyhnutelná. Víím, že můžeme zachránit zásoby a jídlo, které nám pomůže a cítím, že máme dobrý náskok před otrokáři.

Spěchám ke zrezavělé boudě, která je pokrytá sněhem, s trhnutím otevřu její pokřivené dveře a modlím se, aby ten nákladák, který jsem uvnitř před dlouhou dobou ukryla, tam ještě byl. Byl to starý zrezivělý pickup na své poslední štaci, byla to spíše kupa harampádí než auto a zůstala v něm asi jen osmina plné nádrže. Jednou jsem ho našla v příkopě u Route 23 a schovala jsem ho tady u řeky, kdybych ho někdy potřebovala. Vzpomínám si, že jsem byla překvapená, když nastartoval.

Dveře u boudy se otevřou se zaskřípáním a je tam, tak dobře ukrytý, jako v den, kdy jsem si ho ulila, stále je zaházený senem. Srdce se mi dme úlevou. Vykročím kupředu a odhrnuji z něj seno, ruce mám studené, jak se dotýkám zmrzlého kovu. Jdu na konec boudy a otevřu dvojité velké dveře a vnitřek zaplaví světlo.

“Hezká kola,” řekne Logan, který jde za mnou a prohlíží si ho. “Jseš si jistá, že funguje?”

“Ne,” říkám. “Ale otcův dům je dobrých dvacet mil daleko a nemůžeme tak úplně jít pěšky.”

Z jeho tónu usuzuji, že skutečně nechce být součástí této mise, že chce být zpět na lodi a plout proti proudu řeky.

Skočím na sedadlo řidiče a hledám na zemi klíč. Konečně ho ucítím, je schován hluboko. Dám ho do zapalování, zhluboka se nadechnu a zavřu oči.

Prosím, bože. Prosím.

Napoprvé se nestane nic. Poskočí mi srdce.

Ale otočím s ním znovu a znovu, otočím ho více doprava a pomalu se začíná chytat. Nejprve vydá jen slabý zvuk, jako umírající kočka. Ale já ho držím, znovu a znovu jej otáčím a konečně začíná nabírat na síle.

No tak, no tak.

Konečně se chytá, zarachotí a zasténá. Škytá a lapá po dechu, je znát, že je na své poslední štaci. Ale alespoň funguje.

Nemohu si pomoci a musím se usmívat, překypuji úlevou. Funguje. Skutečně funguje. Budeme moci dojet domů, pohřbít mého psa, vzít jídlo. Cítím, jako by na nás Saša dohlížela a pomáhala nám. Můj otec možná také.

Dveře spolujezdce se otevřou a dovnitř naskočí Bree, je plná vzrušení, šoupne se stranou na tom jednom vinylovém sedadle vedle mně a Logan naskočí k ní, práskne dveřmi a dívá se vpřed.

“Na co čekáš?” řekne. “Čas ti ubíhá.”

“Nemusíš mi to říkat dvakrát,” řeknu stejně tak odměřeně.

Zařadím rychlost a sešlápnu pedál, couvám z boudy do sněhu

a pod odpolední nebe. Zprvu se kola zaseknou ve sněhu, ale přidám plyn a se zadrháváním se vydáváme kupředu.

Jedeme po sjetých pneumatikách, napříč hrbolatým polem, a poskakujeme všemi směry. Ale pokračujeme kupředu a to je jediné, na čem mi záleží.

Brzy jsme na malé venkovské silnici. Jsem tak vděčná, že sníh většinu dne tál – jinak bychom se tam nikdy nedostali.

Nabíráme rychlost. Nákladák mě překvapuje a já jsem klidnější, jak se tu otepluje. Jedeme téměř 40 a míříme západně po Route 23. Ženu ho, dokud nevjedeme do výmolu, pak toho lituji. Všichni zasténáme, jak se udeříme do hlavy. Zpomalím. Výmoly nejsou ve sněhu vidět a já už jsem zapomněla, jak se tyto cesty zhoršily.

Je prapodivné být zpět na této silnici a směřovat tam, kde byl jednou můj domov. Znovu si vybavuji cestu, kterou jsem jela, když jsem pronásledovala otrokáře, a hned mě zaplaví vzpomínky. Vzpomínám si, jak jsem se tudy hnala na motorce, myslela jsem, že zemřu, a snažím se tu myšlenku vypudit z mysli.

Jak pokračujeme, dojedeme k ohromnému stromu, padlému přes silnici, který je nyní zasněžený. Rozpoznávám ho, je to ten strom, který byl skácen při mé cestě odtud, ten, který byl pokácen, aby zablokoval cestu otrokářům, nějakým neznámým přeživším, který se o nás strachoval. Nemohu si pomoci a přemýšlím, jestli jsou tam ještě nějakí lidé, kteří přežili, třeba nás pozorují. Dívám se ze strany na stranu a očima pročesávám les. Ale nevidím žádné známky po nikom.

Máme dobrý čas a ulevuje se mi, protože se zatím nic nepokazilo. Nevěřím tomu ale. Je to téměř jako by to bylo příliš snadné. Podívám se na kontrolku paliva a vidím, že jsme ho moc nespotřebovali. Ale nevím, jak je přesná a prozatím přemýšlím, jestli budeme mít dostatek paliva, abychom se dostali tam i zpět. Přemýšlím, jestli to nebyl hloupý nápad, vydat se na tuto cestu.

Konečně odbočíme z hlavní cesty na úzkou, vinutou, venkovskou silnici, která nás dovede nahoru na pohoří, až k otcově domu. Nyní jsem více nervózní, jak zahýbáme a zatáčíme kolem hory, po pravé straně mám příkré útesy. Vyhlédnu ven a nemohu si nevšimnout, že ten výhled je opravdu neuvěřitelný, zahrnuje celické pohoří Catskill. Ale úpatí je příkré a tady nahoře je hlubší sníh a já vím, že po jednom špatném zatočení, jednom špatném sklouznutí, tato stará hora rzi přepadne rovnou přes okraj.

K mému překvapení nákladák drží. Je jako buldok. Zanedlouho máme to nejhorší za sebou a jak zahneme za zatáčku, najednou zahlédnu náš bývalý dům.

“Hele! Otcův dům!” vykřikne Bree a vzrušeně se narovná.

Také se mi ulovilo, když jsem jej spatřila. Jsme tu a dojeli jsme včas.

“Vidíš,” říkám Loganovi, “nebylo to tak hrozné.”

Nezdá se ale, že by se Loganovi ulevilo; dělá grimasu a je napjatý a sleduje les.

“Sem jsme dojeli,” reptá. “Zpátky ještě ne.”

Typické. Odmítá přiznat, že neměl pravdu.

Zastavím před domem a vidím staré otisky po otrokářích. Všechny vzpomínky mě prolétnou hlavou, všechna ta hrůza, kterou jsem cítila, když vzali Bree. Natáhnu se a dám jí ruku kolem ramen a pevně ji stisknu, jsem odhodlaná ji už nikdy nespustit z očí.

Vypnu zapalování a všichni vyskočíme z vozu a rychle spěcháme k domu.

“Omlouvám se, jestli je tam nepořádek,” řeknu Loganovi, jak kolem něj projdu k hlavním dveřím. “Nečekala jsem hosty.”

Proti své vůli potlačí úsměv.

“Ha ha,” řekne rozhodně. “Mám si sundat boty?”

Smysl pro humor. To mě překvapuje.

Jak otevřu dveře a vkročím dovnitř, všechen smysl pro humor, který jsem měla, ze mě najednou opadne. Když před sebou vidím tu spoušť, poskočí mi srdce. Je tam Saša, leží tam, krev už zaschla, její tělo je ztuhlé a zmrzlé. Jen několik stop od ní je tělo otrokáře, kterého Saša zabila, jeho tělo je také zmrzlé a přimrzlo k podlaze.

Pohlédnu na bundu, kterou mám na sobě – jeho bundu – oblečení, které mám na sobě – jeho oblečení – moje boty – jeho boty – a mám z toho zvláštní pocit. Téměř jako bych byla jeho živý dvojník.

Logan se na mě podívá a asi si to také uvědomil.

“Ty sis nevzala jeho kalhoty?” zeptá se.

Pohlédnu na sebe a uvědomím si, že ne. To bylo až příliš.

Zatřesu hlavou.

“Hloupé,” řekne.

Nyní, když o tom mluvím, si uvědomím, že má pravdu. Moje staré džíny jsou mokré a studené a lepí se na mě. A i když je nechci, Ben je možná chtít bude. Byla by škoda je nepoužít: nakonec s tím oblečením vůbec nic není.

Uslyším tlumený pláč a pohlédnu na Bree, která tam stojí a shora se dívá na Sašu. Srdce se mi zlomí, když vidím její obličej v takovém stavu, celý pomačkaný, jak hledí na svého zesnulého psa.

Jdu k ní a dám jí ruku kolem ramen.

“To je v pořádku, Bree,” řeknu. “Nedívej se.”

Políbím ji na čelo a snažím se ji otočit stranou, ale ona mě odstrčí překvapivou silou.

“Ne,” řekne.

Udělá krok dopředu, poklekne a obejmeme na zemi Sašu. Rukama ji obejmeme kolem krku, nakloní se nad ní a políbí ji hlavu.

Logan a já se na sebe podíváme. Ani jeden z nás neví, co udělat.

“Nemáme čas,” řekne Logan. “Musíš ji pohřbít a jít dál.”

Kleknu si vedle ní, nakloním se a hladím Sašu po hlavě.

“To bude dobré, Bree. Saša je nyní na lepším místě. Nyní je šťastná. Slyšíš mě?”

Z očí jí padají slzy a ona natáhne ruku, zhluboka se nadechne a otře si je hřbetem ruky.

“Nemůžeme ji zde takto nechat,” řekne. “Musíme ji pohřbít.”

“To uděláme,” řeknu.

“Nemůžeme,” řekne Logan. “Zem je zmrzlá na kost.”

Postavím se a podívám se na Logana, jsem ještě více naštvaná. A to také proto, že si uvědomím, že má pravdu. Měla jsem na to myslet.

“Co tedy navrhuješ?” ptám se.

“To není můj problém. Budu hlídat venku.”

Logan se otočí a vyjde ven, bouchne za sebou dveřmi.

Otočím se zpět k Bree a snažím se rychle něco vymyslet.

“Má pravdu,” řeknu. “Nemáme čas ji pohřbít.”

“NE!” nařiká. “Slíbila jsi to. Slíbila jsi to!”

Má pravdu. Opravdu jsem to slíbila. Ale nedostatečně jsem si to celé promyslela. Ta myšlenka, že tu Sašu jen tak necháme, mě ničí. Ale zároveň nemůžeme riskovat své životy. To by Saša nechtěla.

Mám nápad.

“A co třeba řeka, Bree?”

Otočí se a dívá se na mě.

“Co když jí uděláme pohřeb na vodě? Však víš, jako se dělá pro vojáky, kteří čestně zemřou?”

“Jaké vojáky?” ptá se.

“Když zemřou vojáci na moři, někdy je pohřbí do moře. Je to čestný pohřeb. Saša milovala řeku. Jsem si jistá, že by tam byla šťastná. Můžeme ji vzít sebou a pohřbít ji tam. Bylo by to tak v pořádku?”

Srdce mi buší, jak čekám na odpověď. Už nemáme moc času

a já vím, jak umí být Bree zatvrzelá, když jí na něčem hodně záleží.

K mé úlevě kývne hlavou.

“Dobře,” řekne. “Ale ponesu ji já.”

“Myslím, že je na tebe příliš těžká.”

“Nejdu, pokud ji neponesu,” řekne, v jejích očích se jiskří odhodlání, jak ke mě stojí čelem a má ruce v bok. V jejích očích vidím, že jinak nikdy neustoupí.

“Dobře,” řeknu. “Můžeš ji nést.”

Obě vyprostíme Sašu ze země a pak rychle hledáme v domě cokoli, co se dá zachránit. Spěchám k otrokářově tělu, sundám jeho kalhoty a najednou cítím něco v jeho zadní kapce. Jsem příjemně překvapena, když objevím něco velkého, uvnitř kovového. Vytáhnu malé zavírací ostří. Jsem nadšená, že ho mám a nacpu si ho do kapsy.

Rychle proběhnu zbytkem domu, spěchám z pokoje do pokoje a hledám cokoli, co by mohlo být užitečné. Najdu pár starých, prázdných pytlů a všechny je беру s sebou. Jeden z nich otevřu a vhodím do něj Breeinu oblíbenou knihu, Štědrý strom a mou knihu Pán much. Běžím ke skříni a беру zbylé svíčky a sirky a hodím je do pytle.

Proběhnu kuchyní a do garáže, dveře už byly dokořán od otrokářů, kteří tu šťárali. Zoufale doufám, že se nezdržovali hledáním vzadu v garáži a nenašli jeho krabici s nářadím. Dobře jsem ji schovala ve výklenku ve zdi, a spěchám tam a uleví se mi, když vidím, že tam stále je. Celá krabice je příliš těžká, abych

ji unesla, tak se jí prohrabávám a vybírám cokoli, co by mohlo být užitečné. Beru malé kladivo, šroubovák, malou krabičku hřebíků. Nacházím baterku, ve které je baterie. Zkouším ji, funguje. Beru malé kleště a hasák, zavírám ji a chystám se odejít.

Jak se chystám se otočit, něčeho si všimnu, vysoko na zdi. Je to dlouhé slaňovací lano, pečlivě smotané a visí na háčku. Úplně jsem na něj zapomněla. Před léty ho otec koupil a pověsil ho mezi stromy, myslel, že si na něm budeme hrát. Zkusily jsme to jednou a pak už nikdy, tak ho pověsil v garáži. Když se na něj teď dívám, myslím, že by se mohlo hodit. Vyskočím na pracovní stůl, natáhnu se a sundám ho, přehodím si ho přes jedno rameno a pytel přes druhé.

Spěchám ven z garáže zpět do domu, kde stojí Bree, v obou rukou drží Sašu a dívá se na ni.

“Jsem připravená,” říká.

Spěcháme ven z domu a Logan se otočí a uvidí Sašu. Zatřese hlavou.

“Kam ji táhnete?” ptá se.

“K řece,” řeknu.

Nesouhlasně zakroutí hlavou.

“Čas ubíhá,” řekne. “Máte ještě 15 minut a potom jedeme zpět. Kde je jídlo?”

“Tady není,” řeknu. “Musíme jít výš, do chatky, kterou jsem našla. Za 15 minut to zvládneme.”

Jdu s Bree k nákladáku a házím dozadu slaňovací lano a pytel. Ostatní prázdné pytle si nechávám, vím, že je budu potřebovat

na přenesení jídla.

“K čemu to lano?” ptá se Logan, který jde za námi. “K ničemu nám není.”

“Nikdy nevíš,” řeknu.

Otočím se, jednou rukou obejmu Bree, která stále hledí na Sašu, otočím ji jiným směrem a pohlédnu na pohoří.

“Jdeme,” řeknu Loganovi.

Zdráhavě se otočí a jde s námi.

Všichni tři plynule stoupáme po hoře, vítr zesiluje, tady nahoře je studenější. S obavami pohlížím nahoru na nebe: stmívá se mnohem rychleji, než jsem čekala. Víím, že Logan má pravdu: musíme být zpět na řece před soumrakem. A cítím větší obavy, jak nastupuje západ slunce. Ale v srdci zároveň cítím, že musíme pro to jídlo dojít.

Všichni tři se plahočíme po úpatí hory a konečně dojdeme na mýtinu na vrcholu, přičemž mě do obličeje udeří silný poryv větru. Každou minutu je větší zima a stmívá se.

Snažím se vystopovat své otisky směrem k chatě, sníh je tu hluboký; cítím, jak proniká mými botami, zatímco jdu. Uvidím ji, je stále schovaná, pokrytá sněhem, stále velmi dobře ukrytá a jako vždy anonymní. Spěchám k ní a silou otevírám malá dvířka. Logan a Bree stojí za mnou.

“Dobře vypátráno,” říká a poprvé v jeho hlase slyším obdiv. “Dobře ukryto. To se mi líbí. Téměř tak dobře, že se mi tu chce až zůstat – kdyby po nás nešli otrokáři a kdybychom měli přísun jídla.”

“Já vím,” říkám, zatímco vcházím do malého domku.

“Je nádherný,” říká Bree. “To je ten dům, do kterého se budeme stěhovat?”

Otočím se a pohlédnu na ni, nemám dobrý pocit. Pokývám hlavou.

“Někdy jindy, ano?”

Chápe. Také netouží po tom vyčkávat na otrokáře.

Spěchám dovnitř a otevírám vstup v podlaze a sestupuji dolů po příkrém žebříku. Je tu dole tma a jdu po hmatu. Natáhnu ruku a cítím řadu sklenic, které cinkají, když se jich dotknu. Zavařovačky. Neplýtvám časem. Vyndám pytle a plním je zavařovačkami co nejrychleji mohu. Jen stěží se mi daří je rozeznat a pytel mi těžkne, ale vzpomínám si, že tam byl malinový džem, ostružinový džem, nakládaná kyselá zelenina, okurky.... Do pytle dávám, co unesu a pak ho podávám nahoru k žebříku Loganovi. On jej vezme a já naplním další tři.

Vyberu celou stěnu.

“Už ne,” říká Logan. “Nemůžu to utáhnout. A už se stmívá. Musíme jít.”

Nyní je v jeho hlase trochu více úcty. Je jasné, že na něj udělaly dojem zásoby, které jsem našla a konečně si uvědomuje, jak moc jsme sem potřebovali jít.

Natáhne se ke mně a podává mi ruku, ale po žebříku se vyškrábu sama, nepotřebuji jeho pomoc, stále jsem namíchnutá, kvůli jeho předchozímu chování.

Když jsem znovu v chalupě na svých nohou, sama popadnu

dva těžké pytle a Logan vezme ty ostatní. Všichni tři spěcháme z chalupy a brzy vypátráme naše stopy, které vedou zpět prudkým výstupem. Na několik minut jsme zpět u nákladáku a uleví se mi, když vidím, že tam stále je. Pohlédnu na horizont a nikde po pohoří, ani ve vzdáleném údolí, nevidím ani stopu po nějakém dění.

Naskočíme zpět do nákladáku a otočím zapalováním, jsem ráda, když naskočí, a vydáváme se zpět po cestě. Máme jídlo, zásoby, našeho psa a měla jsem možnost se rozloučit s otcovým domem. Cítím se spokojená. Cítím, že Bree, která je vedle mně, je také spokojená. Logan vyhlíží z okna, ztracen ve svém vlastním světě, ale nemohu si pomoci a cítím, jako by si myslel, že jsme udělali to správné rozhodnutí.

*

Cesta zpět dolů z hory je poklidná, brzdy starého pickupu se k mému překvapení docela drží. Na některých úsecích, které jsou opravdu příkré, jedeme spíše regulovaným skluzem, než-li bychom brzdili, ale za několik minut už jsme z nejhoršího venku a jsme zpět na vyrovnané cestě Route 23 a míříme na východ. Nabereme rychlost a poprvé za delší dobu se cítím optimisticky. Máme drahocenné nástroje a dostatek jídla, které nám vydrží několik dní. Cítím se dobře, cítím se ospravedlněná, jak jedeme po čísle 23 a od lodě nás dělí již jen několik minut.

A pak se všechno změní.

Dupnu na brzy, jak před nás zničeho nic vyskočí člověk, přímo doprostřed silnice a hystericky mává rukama a zastoupí

nám cestu. Není ani padesát yardů daleko a já musím pořádně brzdít, až se nákladák dostává do smyku.

“NEZASTAVUJ!” přikazuje Logan. “Jeď dál!” Říká to svým nejtvrdějším vojenským hlasem.

Ale nemohu ho uposlechnout. Je tu muž, který tu bezmocně stojí, a v tomto mrazu má na sobě jen roztrhané džíny a vestu bez rukávů. Má dlouhý černý plnovous, divoké vlasy a velké, černé, šílené oči. Je tak hubený, že vypadá, že už nejedl několik dní. K hrudníku má přivázaný luk a šíp. Je to člověk, přeživší, stejně jako my, to jediné je jasné.

Zběsile mává rukama a já ho nemohu přejet. Zároveň nemohu snést ho zde nechat.

Náhle zastavujeme jen několik stop od toho muže. Stojí tam s doširoka otevřenýma očima, jako by nečekal, že skutečně zastavíme.

Logan neplýtvá časem a vyskočí ven, obě ruce má na pistoli a míří na mužovu hlavu.

“USTUP!” křičí.

Také vyskočím.

Muž pomalu zvedá paže, vyhlíží otřeseně, jak udělá pár kroků vzad.

“Nestřílejte!” prosí muž. “Prosím! Jsem stejný jako vy! Potřebuji pomoc. Nemůžete mě tu nechat zemřít. Umírám hladu. Nejedl jsem už několik dnů. Vezměte mě s sebou. Prosím. Prosím!”

Hlas mu poskakuje a v jeho tváři vidím utrpení. Vím, jak

se cítí. Není to tak dávno, kdy jsem na tom byla jako on, tady v horách jsem žebrale o jídlo, jen abych přežila. Nyní na tom nejsem o moc lépe.

“Vezměte si tohle!” řekne muž, sundá svůj šíp a toulec se šípy. “Je to vaše! Nejsem nebezpečný!”

“Pohybuj se pomalu,” varuje ho Logan, stále nedůvěřivý.

Muž se opatrně natahuje a podává svou zbraň.

“Brooke, vezmi to,” říká Logan.

Udělám krok kupředu a chytím luk a šíp a hodím je dozadu na nákladák.

“Vidíte,” říká muž a začíná se usmívat. “Nejsem nebezpečný. Jen se k vám chci přidat. Prosím. Nemůžete mě tu nechat zemřít.”

Logan se pomalu přestane mít na pozoru a trochu sníží svou zbraň. Ale na muže se stále po očku vytrénovaně dívá.

“Je nám líto,” řekne Logan. “Nemůžeme si dovolit krmit dalšího člověka.”

“Počkej!” vykřiknu na Logana. “Nejsi tu sám. Nerozhoduješ jenom ty.” Otočím se k tomu muži. “Jak se jmenuješ?” ptám se. “Odkud jsi?”

Zoufale se na mě podívá.

“Jmenuji se Rupert,” řekne. “Už tady na hoře přežívám dva roky. Tebe i tvou sestru jsem zahlédl už dříve. Když ji vzali otrokáři, snažil jsem se pomoci. Jsem ten, který porazil ten strom!”

Srdce se mi zlomí, když to dořekne. To je on, kdo se nám

snažil pomoci. Nemohu ho zde jen tak nechat. To není správné.

“Musíme ho vzít s sebou,” říkám Loganovi. “Jeden další se k nám vejde.”

“Neznáš ho,” odpovídá Logan. “A kromě toho nemáme dost jídla.”

“Umím lovit,” říká muž. “Mám luk a šíp.”

“To ti je tady nahoře k ničemu,” řekne Logan.

“Prosím,” říká Rupert. “Mohu vám pomoci. Prosím. Nechci vaše jídlo.”

“Bereme ho s sebou,” řeknu Loganovi.

“Ne, nebereme,” odpoví mi. “Toho muže neznáš. Nevíš o něm vůbec nic.”

“O tobě toho moc nevím,” řeknu Loganovi a můj vztek se ještě utvrzuje. Nesnáším, jak umí být tak cynický, tak opatrný. “Nejsi jediný, kdo má právo žít.”

“Jestli ho vezmeš, všechny nás tím ohrožíš,” říká. “Nejen sebe. Také tvou sestru.”

“Jestli si dobře pamatuji, jsme tři,” zazní Breein hlas.

Otočím se a vidím, že seskočila z nákladáku a stojí za námi.

“A to znamená, že máme demokracii. A můj hlas se počítá. A já hlasuji pro to, abychom ho vzali s sebou. Nemůžeme ho tu jen tak nechat zemřít.”

Logan zatřese hlavou a vypadá znechuceně. Bez dalšího slova, a s pevně skousnutou čelistí, se otočí a naskočí zpět do nákladáku.

Muž se na mě podívá s ohromným úsměvem, jeho obličej se

svraští do tisíce vrásek.

“Děkuji,” zašeptá. “Nevím, jak vám poděkovat.”

“Jen běž, než si to rozmyslí,” řeknu, zatímco se otočíme k nákladáku.

Jak se Rupert přiblíží ke dveřím, Logan řekne, “Nebudeš sedět vpředu. Jdi si sednout dozadu na pickup.”

Ještě, než se mohu ohradit, Rupert šťastně naskočí dozadu na pickup. Bree naskočí dovnitř, stejně jako já, a vyrazíme.

Je to nervy drásající zbytek cesty k řece. Jak jedeme, nebe tmavne, neustále hledím na západ slunce, krvavý mezi mraky. Venku se každou chvilku více ochlazuje a sníh za jízdy tuhne, na některých místech se mění v led a řízení je tak ošidnější. Ukazatel paliva klesá a bliká červeně a i když už nám zbývá jen necelá míle, cítím, jako bychom bojovali o každičký kousek cesty. Také cítím, jak napjatý je Logan kvůli našemu pasažérovi. Je to další neznámá. Další, kterého je třeba nakrmit.

V tichosti pobízím nákladák, aby pokračoval v cestě, nebe, aby zůstalo prosvětlené, sníh, aby neztuhnul, zatímco přidávám plyn. A zrovna, když si myslím, že tam snad nikdy nedojedeme, zahneme za zatáčku a já vidím naši odbočku. Nesnadno zatočím na úzkou vesnickou cestu, která se svažuje k řece, pobízím nákladák, aby tam dojel. Víím, že loď je už jen několik stovek yardů daleko.

Zahneme za další zatáčku a v ten moment se mi v srdci uleví, protože spatřím loď. Stále tam je, pohupuje se na vodě, a vidím, jak tam Ben stojí, vypadá nervózně a na horizontu vyhlíží náš

příjezd.

“Naše loď!” vykřikne vzrušeně Bree.

Naše cesta je ještě hrbolatější, jak cestou z kopce zrychlujeme. Ale dokážeme to. Srdce mám přehlčené úlevou.

A najednou, jak sleduji horizont, uvidím v dálce něco, z čeho mně poskočí srdce. Nemohu tomu uvěřit. Logan to musel spatřit ve stejný moment.

“Zatraceně,” zašeptá.

V dáli, na Hudsonu, je loď otrokářů – velká, lesklá, černá motorová loď, která se žene přímo k nám. Je dvakrát větší, než naše a jsem si jistá, že je lépe vybavena. A co je ještě horší, uvidím za ní další loď, která je ještě v dáli.

Logan měl pravdu. Byli mnohem blíží, než jsem si myslela.

Dupnu na brzdy a smykem se zastavíme ani ne deset yardů od břehu. Zařadím parkování, otevřu dveře a vyskočím ven, jsem připravena běžet k lodi.

Najednou něco není v pořádku. Najednou nemohu dýchat a cítím pevný stisk kolem krku; pak cítím, jak jsem tažena zpátky. Nedostává se mi vzduch, vidím hvězdičky a nerozumím, co se děje. Obklíčili nás snad otrokáři?

“Nehýbej se,” zasyčí mi hlas do ucha.

Na krku ucítím něco ostrého a studeného a uvědomím si, že je to nůž.

A pak si uvědomím, co se stalo: Rupert. Ten cizinec. On mě přepadl.

T Ř I

“ODHOĎ SVOU ZBRAŇ!” křičí Rupert. “TEĎ!”

Logan stojí jen pár stop daleko, jeho pistole je pozvednutá a míří přímo za mou hlavu. Drží ji na místě a já vidím, že promýšlí, jestli má toho muže střelit do hlavy. Vidím, že to chce udělat, ale obává se, aby mě nezasáhl.

Nyní si uvědomuji, jak jsem byla hloupá, že jsem tohoto člověka vzala s sebou. Logan měl celou dobu pravdu. Měla jsem ho poslechnout. Rupert nás jen celou tu dobu využíval, chtěl si vzít naši loď, naše jídlo a zásoby a získat to vše jen pro sebe. Je naprosto zoufalý. V momentě si uvědomuji, že mě chtěl zabít. O tom nemám pochyby.

“Vystřel!” křičím na Logana. “Udělej to!”

Věřím Loganovi – vím, že střílí dobře. Ale Rupert mě drží pevně a já vidím, že Logan váhá, není si jistý. V ten okamžik vidím v Loganových očích, jaký má strach, že mě ztratí. Není mu to nakonec jedno. Opravdu se o mě obává.

Logan pomalu vezme zbraň a položí si ji do otevřené dlaně, pak ji pomalu položí na sníh. Srdce mi poskočí.

“Nech ji jít!” přikáže.

“To jídlo!” zakřičí na něj Rupert, na uších cítím jeho teplý dech. “Dva pytle! Přines mi je! Teď!”

Logan pomalu kráčí dozadu do vozu, sáhne pro ně a vytáhne čtyři těžké pytle, pak jde směrem k muži.

“Dej je na zem!” křičí Rupert. “Pomalů!”

V dáli slyším nářek otrokářských motorů, které se blíží. Nemohu uvěřit tomu, jak jsem byla hloupá. Vše se mi rozpadlo přímo před očima.

Bree vystoupí z vozu.

“Nech mou sestru jít!” křičí na něj.

V ten okamžik vidím, jak se mi před očima odehrává má budoucnost. Vidím, co se stane. Rupert mi podřízne krk, potom vezme Loganovu zbraň a zabije jeho a Bree. Potom Bena a Rose. Vezme naše jídlo a naši loď a odjede.

To, že mě zabije, je jedna věc. Ale to, že ublíží Bree je něco jiného. To je něco, co nesmím dovolit.

Najednou udělám něco unáhleného. Hlavou mi proletí vzpomínky na mého otce, jeho neústupnost, hmaty pro boj na blízko, které mě učil. Tlakové body. Zásahy. Zámky. Jak se vymanit téměř ze všeho. Jak dostat muže na kolena s pomocí jediného prstu. A jak dostat z krku nůž.

Vzbudím v sobě starý reflex a nechám tělo, aby se samo postaralo. Pozvednu loket asi o šest prstů a udeřím s ním přímo vzad, mířím na jeho žaludek.

Ostře ho zasáhnu právě tam, kde jsem chtěla. Jeho nůž se trochu více zaklesne do mého krku, škrábne mě, bolí to.

Ale v ten samý okamžik ho slyším zalapat po dechu a uvědomím si, že můj úder zafungoval.

Udělám krok dopředu, odtáhnu jeho ruku z mého krku a kopnu vzad, tvrdě ho zasáhnu mezi nohy.

Zavrávorá pár stop vzad a pak padne do sněhu.

Ztěžka dýchám, lapám po dechu, bolí mě krk. Logan se vrhne po své zbraň.

Otočím se a vidím, jak Rupert utíká pryč a spěchá k naší lodi. Udělá tři velké kroky a přistane přímo v jejím prostředku. Ve stejném pohybu se natáhne a přeřízne provazy, které loď drží u břehu. Vše se odehraje v mžiku oka; nemohu uvěřit, jak rychle se pohybuje.

Ben tam stojí, napůl omráčený a zmatený a neví, jak zareagovat. Rupert, na druhé straně, neváhá: přiskočí k Benovi a tvrdě ho svou volnou rukou udeří do obličeje.

Ben zavrávorá a upadne a než se mu podaří vstát, Rupert ho zezadu uchopí kolem krku a přiloží mu na něj nůž.

Otočí se a dívá se na nás, používá Bena jako lidský štít. Uvnitř lodi se krčí Rose a křičí a Penelope šteká jako divá.

“Střelíš po mě a zastřelíš i jeho!” křičí Rupert.

Logan má zpět svou zbraň, stojí tam a míří. Ale není to snadný výstřel. Loď odplouvá dále od břehu, je alespoň patnáct yardů daleko, divoce se pohupuje v rozbouřeném proudu. Logan má rozsah asi na dva prsty, ve kterém ho může zasáhnout, aniž by zabil Bena. Logan zaváhá a já vidím, že nechce riskovat, že zabije Bena, a to ani kvůli našemu vlastnímu přežití. To je vlastnost, kterou se mi může odčinit.

“Klíče!” Rupert křičí na Bena.

Musím uznat, že Ben udělal alespoň jednu věc správně: musel ty klíče někde schovat, když viděl, jak se Rupert blíží. Chytrý

tah.

V dáli vidím, jak se najednou na obzoru objevili otrokáři a sténání jejich motorů zesiluje. Pociťuji prohlubující se pocit hrůzy a bezmoci. Nevím, co udělat. Naše loď je příliš daleko od břehu, abychom se k ní nyní dostali – a i kdybychom mohli, Rupert by mohl zatím zabít Bena.

Penelope šteká a vyskočí Rose z náručí, spěchá napříč lodí a zakousne se do Rupertova lýtku.

Ten zakřičí a na okamžik pustí Bena.

Zazní výstřel. Logan spatřil svůj okamžik a neplýtvá časem.

Je to čistý zásah, přímo mezi oči. Rupert na nás chvíli hledí, zatímco mu do mozku vniká kulka, oči dokořán otevřené. Potom sebou žuchne, padne na okraj lodi, jako by si sedl a pak spadne nazad a přistane s cáknutím do vody.

Je po všem.

“Připlujte s lodí zpátky ke břehu !” křičí Logan na Bena. “TEĎ HNED!”

Ben, který je stále omráčený, začne jednat. Z kapsy vyloví klíč, nastartuje loď a řídí ji zpět na břeh. Popadnu dva pytle jídla a Logan vezme zbytek a hodíme je na loď, jak se přiblíží ke břehu. Popadnu Bree a vyzvednu ji na loď, potom běžím zpět k nákladáku. Logan chytne mé pytle zachráněných zásob a já vezmu Sašu. Potom si vzpomenu a běžím zpět k nákladáku a vezmu Rupertův luk a šípy. Jako poslední na palubě skáču z břehu do lodi a ta už pluje pryč. Logan přistoupí ke kormidlu, přidá plyn a vši vervou vystartuje, plaví se s námi ven z úzkého

průplavu.

Spěcháme k průplavu do Hudsonu, několik stovek yardů před námi. Na horizontu je loď otrokářů – lesklá, černá, hrozivá – a žene se k nám, není ani půl míle daleko. Bude to jen tak tak. Vypadá to, že se nám jen tak tak podaří dostat se včas ven z průplavu a jen tak tak máme šanci utéci. Budou přímo za námi.

Vyletíme na Hudson, zatímco se stmívá a v ten okamžik jsou otrokáři jasně vidět. Nejsou za námi ani sto yardů daleko a rychle se blíží. Za nimi si na horizontu všimnu té druhé lodi, i když ta je ještě dobrou míli daleko.

Jsem si jistá, že kdybychom měli více času, Logan by řekl já jsem ti to říkal. A měl by pravdu.

A zatímco se mi tyto myšlenky honí hlavou, najednou uslyším výstřely. Kolem nás proletí kulky a jedna z nich zasáhne bok lodi a rozdrtí dřevo. Rose a Bree vykřiknou.

“Zalehněte!” křičím.

Skočím k Bree a Rose, popadnu je a hodím je na zem. Logan má můj obdiv, ani sebou necukne a pokračuje v řízení lodi. Trochu vybočí z cesty, ale neztrácí kontrolu. Jak kormidluje, tak se přikrčí, snaží se vyhnout kulkám a zároveň se snaží vyhnout velkým kusům ledu, které se začínají tvořit.

Pokleknu vzadu v lodi a hlavou vykukuji jen tak vysoko, kolik je nezbytně nutné, zamířím svou pistolí po vojensku. Mířím na řidiče lodi a několikrát vystřelím.

Netrefuji se, ale alespoň jsem způsobila to, že se jejich loď vychýlila z trasy.

“Převezmi kormidlo!” vykřikne Logan na Bena.

Ben naštěstí nezaváhá. Spěchá dopředu a přebírá kormidlo; v ten okamžik loď vybočuje.

Logan pak běhá ke mně a kleká si vedle.

Vystřelí a jeho kulky jen tak tak minou a odřou jejich loď. Oni odpoví protistřelbou a pár palců od mé hlavy proletí kulka. Rychle se přibližují.

Další kulka roztříští velký kus dřeva ze zádi naší lodi.

“Míří na naši palivovou nádrž!” vykřikne Logan. “Míř na jejich!”

“Kde je?” překřikují řev motoru a kolem létající kulky.

“Po levé straně na jejich zádi!” vykřikne.

“Nemohu na ni zamířit,” řeknu. “Ne, když jsou k nám čelem.”

Najednou mám nápad.

“Bene!” vykřiknu. “Musíš je přinutit se otočit. Potřebujeme čistý zásah do jejich palivové nádrže!”

Ben se nerozmýšlí; ani to nedořeknu a on zatočí kormidlem, až to se mnou hodí do strany.

Otrokáři také zatočí a snaží se nás pronásledovat. A tím vystaví bok své lodi.

Zakleknu, a Logan také, a oba několikrát vystřelíme.

Nejprve naše záplava kulek mine.

Dělej. Dělej!

Myslím na svého otce. Vyrovnám zápěstí, zhluboka se nadechnu a znovu vystřelím.

K mému překvapení jsem zasáhla.

Loď otrokářů najednou exploduje. Půl tuctu otrokářů na lodi začne hořet, ječí a loď se dostane mimo kontrolu. Za několik sekund zpřímá narazí na břeh.

Další velké exploze. Jejich loď se rychle potopí a pokud někdo přežil, určitě se topí v Hudsonu.

Ben se s námi stočí zpět proti proudu řeky a udržuje nás rovně; pomalu vstanu a zhluboka se nadechuji. Jen stěží tomu mohu uvěřit. Zabili jsme je.

“Pěkný zásah,” říká Logan.

Ale nemáme čas usnout na vavřínech. Na horizontu se blíží další loď. Pochybuji, že budeme mít podruhé stejné štěstí.

“Nemám náboje,” řeknu.

“Já už skoro také ne,” říká Logan.

“Nemůžeme zaútočit na tu další loď,” říkám. “A nejsme dost rychlí na to, abychom jim ujeli.”

“Co navrhuješ?” ptá se.

“Musíme se schovat.”

Otáčím se k Benovi.

“Najdi nám skryš. Teď hned. Musíme tuto loď schovat. HNED!”

Ben vystartuje a já běžím na před, stoupnu si vedle něj, prohlížím si řeku a hledám nějaký úkryt. Možná budeme mít štěstí a oni profrčí přímo kolem nás.

Ale možná také ne.

Č T Y Ř I

Všichni si zoufale prohlížíme horizont a konečně napravo spatříme úzký průplav. Vede do zrezivělého přístřešku starého doku.

“Támhle, napravo!” říkám Benovi.

“Co když nás uvidí?” zeptá se. “Nebudeme se moci dostat ven. Uvázáme tam. Zabijí nás.”

“Budeme to muset risknout,” řeknu.

Ben zrychlí a prudce zatočí do úzkého průplavu. Ženeme se kolem zrezivělé brány, starého vjezdu do starého, zrezivělého skladiště. Jak proplouváme kolem, vypne motor, potom zatočí doleva a ukryje nás za břehem, zatímco se pohupujeme na vodě. Dívám se na brázdu, kterou jsme za sebou v měsíčním svitu zanechali a modlím se, aby se dostatečně zklidnila, aby otrokáři naši stopu neviděli.

Všichni sedíme nervózně v tichosti, pohupujeme se na vodě, díváme se a čekáme. Řev motoru otrokářů je hlasitější a já zatajím dech.

Prosím, bože. Ať projedou kolem.

Vteřiny se zdají být jako hodina.

Konečně kolem nás prosviští jejich loď a ani na sekundu nezpomalí.

Zadržuji dech dalších deset vteřin, jak doznívá hluk jejich motoru, a modlím se, aby se nevrátili zpět.

Nevrátili se. Vyšlo to.

*

Od té doby, co jsme sem zajeli, uběhla už téměř hodina, všichni se v lodi tiskneme k sobě, otřesení událostmi. Ani se ze strachu, že si nás všimnou, nehýbeme. Ale od té doby jsem neslyšela žádný zvuk a ničeho jsem si nevšimla od momentu, kdy kolem nás projela jejich loď. Přemýšlím, kam jeli. Jedou stále proti proudu Hudsonu a míří do tmy na severu, stále si myslí, že jsme za zatačkou? Nebo jim to došlo a jedou zpět, prohledávají břehy a hledají nás? Nemohu si pomoci a cítím, že je jen otázka času, než pojedou znovu kolem.

Ale jak se na lodi začnu protahovat, myslím, že se všichni cítíme trochu více uvolnění a trochu méně na pozoru. Jsme zde dobře schovaní, uvnitř zrezivělé stavby a i kdyby se vraceli zpět, nevím, jak by si nás otrokáři vůbec mohli všimnout.

Nohy a chodidla mám z toho sezení v křeči, je už mnohem větší zima a mrznu. Podle drkotajících zubů Bree a Rose vidím, že jim je také zima. Kéž bych měla deky nebo oblečení, které bych jim mohla dát nebo něco, co by je zahřálo. Kéž bychom byli u ohně – nejen kvůli teplu, ale také abychom na sebe viděli a uklidnili se pohledem jeden na druhého. Ale vím, že to nepřichází v úvahu. Bylo by to příliš riskantní.

Vidím Bena, jak tam sedí, schoulený, třese se, a vzpomenu si na kalhoty, které jsem zachránila. Stoupnu si a tím rozhoupu loď, udělám pár kroků k pytli, sáhnu do něj a vytáhnu je. Hodím je Benovi.

Přistanou mu na hrudi a on se na mě zmateně podívá.

“Měly by ti padnout,” řeknu. “Zkus si je.”

Má na sobě roztrhané džíny, plné děr, přespříliš slabé a vlhké od vody. Pomalu se ohne a vypáčí se ze svých bot, potom si kožené kalhoty natáhne přes džíny. Vypadají na něm směšně, vojenské kalhoty otrokáře – ale jak jsem předpokládala, perfektně mu padnou. Beze slova si zapne zip, zatímco se zaklání, a já v jeho očích spatřím vděk.

Cítím, jak se na mě Logan dívá a cítím, jako by na mé přátelství s Benem žárlil. Chová se tak od té doby, co viděl Bena, jak mě políbil na nádraží Penn. Je to divné, ale nemohu s tím nic udělat. Mám je oba svým způsobem ráda. Nikdy předtím jsem nepotkala dva lidi, kteří by se od sebe tak lišili – a přesto mi jeden druhého nějak připomíná.

Jdu k Bree, která se třese, je schoulená k Rose, Penelope jí sedí na klíně, sedám si vedle ní a dávám jí ruku kolem ramen a polibek na čelo. Pokládá si hlavu na mé rameno.

“Je to v pořádku, Bree,” říkám.

“Mám hlad,” řekne jemným hlasem.

“Já taky,” souhlasí Rose.

Penelope jemně naříká a vidím, že má také hlad. Je chytřejší, než každý pes, kterého jsem kdy potkala. A statečná, i přesto, že se třese. Nemohu uvěřit tomu, jak kousla do Ruperta; kdyby nebylo jí, možná už bychom tu všichni nebyli. Nakláním se a hladím ji po hlavě a ona mi na oplátku olizuje ruku.

Teď, když zmínili jídlo, si uvědomuji, že je to dobrý nápad.

Snažila jsem se vyhnout se křečím z hladu až příliš dlouho.

“Máš pravdu,” řeknu. “Najíme se.”

Obě se na mě dívají s dokořán otevřenýma očima, plnýma naděje a očekávání. Postavím se, přejdu loď a sáhnu do jednoho z pytlů. Vytáhnu dvě velké zavařovačky malinového džemu a podám je Bree, ještě je pro ni otevřu.

“Vy dvě si dejte dohromady tuhle sklenici,” říkám jim. “My tři se podělíme o tu druhou.”

Otevřu druhou sklenici a podám ji Loganovi, ten se k ní vztáhne s nataženým prstem a vyndá pořádnou dávku a vloží si ji do úst. Hluboce se spokojeně nadechne – musel mít hlad.

Podávám ji Benovi, který si také vezme, potom do ní sáhnu já a vyndám plný prst a položím jej na jazyk. Pocítím nával z cukru, jak maliny přemůžou všechny mé smysly, a je to snad ta nejlepší věc, jakou jsem kdy ochutnala. Vím, že to není opravdové jídlo, ale mám pocit, jako by bylo.

Zdá se, že jsem správce jídla, tak se vracím k pytlům a vytahuji zbytek našich sušenek a jednu každému podám, včetně mě. Podívám se na Bree a Rose a vidím, jak šťastně pojídají džem; po každém druhém namočení prstu dávají také Penelope. Jako šílená jim prsty olizuje a přitom kňučí. Ta chudinka musí mít stejně velký hlad, jako my.

“Oni se vrátí,” zazní vedle mě zlověstný hlas.

Otočím se a vidím, jak je Logan opřený, čistí svou zbraň a dívá se na mě.

“Jseš si toho vědomá?” tlačí na mě. “Jsme tu jen čekající

návnada.”

“Co navrhuješ?” ptám se.

Pokrčí rameny a zklamaně se podívá jinam.

“Nikdy jsme se neměli zastavit. Měli jsme pokračovat dál, jak jsem říkal.”

“No, ale teď už je pozdě,” vyhrknu otráveně. “Přestaň si stěžovat.”

Jeho skleslost mě začíná unavovat a unavuje mě náš boj o moc. Nesnáším, že tu je s námi, ale zároveň si ho také vážím.

“Ani jedna z našich možností nevypadá dobře,” řekne. “Jestli se dnes večer vydáme proti proudu, možná na ně narazíme. Možná zničíme loď. Možná narazíme do plovoucího ledu, možná se stane něco jiného. A co je nejhorší, pravděpodobně nás chytí. Když vyrazíme ráno, za světla nás uvidí. Byli bychom ale schopni navigovat, ale oni by na nás mohli čekat.”

“Tak vyrazíme ráno,” řeknu. “Za úsvitu. Zamíříme na sever a budeme doufat, že se otočili a zamířili zpět na jih.”

“A co když tam nezamířili?” ptá se.

“Máš nějaký lepší nápad? Musíme jet pryč od města, ne směrem k němu. A kromě toho, Kanada je na severu, ne?”

Otočí se, podívá se jinam a povzdychne si.

“Mohli bychom zůstat na místě,” řekne. “Pár dnů vyčkat. Ujistit se, že kolem nás projedou.”

“V tomhle počasí? Jestli nenajdeme nějaké přístřeší, zmrzneme tu. A pak už nebudeme mít nic k jídlu. Nemůžeme tu zůstat. Musíme se pohnout.”

“Aha, najednou se chceš pohnout,” řekne.

Zírám na něj – opravdu mi začíná lézt na nervy.

“Tak dobře,” řekne. “Vyrazíme za rozbřesku. A do té doby, pokud tu zůstáváme přes noc, musíme hlídat. Budeme se střídat. Já začnu, potom ty, pak Ben. Teď se vyspěte. Ani jeden z nás se nevyspal a všichni to potřebujeme. Platí?” zeptá se a dívá se střídavě na mě a na Bena.

“Platí,” řeknu. Má pravdu.

Ben neodpoví, stále se dívá do daleka a je ztracen ve svém vlastním světě.

“Hej,” řekne Logan hrubě, opře se a kopne nohou, “Mluvím s tebou. Platí?”

Ben se pomalu otočí a podívá se na něj, potom kývne. Ale nejsem schopná říci, jestli ho opravdu slyšel. Je mi Bena tak líto; je to jako by tu vůbec nebyl. Je jasné, že je tak přemožen smutkem a pocitem viny vůči svému bratrovi. Nedokážu si ani představit, čím právě prochází.

“Dobře,” řekne Logan. Zkontroluje své náboje, natáhne zbraň, potom seskočí z lodi na vedlejší molo. Loď se zahoupe, ale neodpluje. Logan stojí na suchém mole, prohlíží si okolí. Sedne si na dřevěný sloupek a hledí do tmy, na klíně má položenou zbraň.

Usadím se vedle Bree a dám jí ruku kolem ramen. Rose se k nám také nakloní a já obejmu obě dvě.

“Odpočiňte si. Zítra nás čeká dlouhý den,” řeknu a potajím přemýšlím, jestli to bude naše poslední noc na této planetě. Přemýšlím, jestli bude vůbec nějaký zítřek.

“Ne, dokud se nepostarám o Sašu,” řekne Bree.

Saša. Skoro jsem zapomněla.

Pohlédnu a vidím zmrzlé tělo našeho psa na druhém konci lodi. Nemohu uvěřit, že jsme ji sem dovezli. Bree je loajální majitelka.

Bree vstane, v tichosti přejde loď a stojí nad Sašou. Poklekne a hladí ji po hlavě. Její oči se v měsíčním svitu zvětší.

Přijdu k ní a pokleknu vedle. Také hladím Sašu, jsem jí navždy vděčná za to, že nás chránila.

“Mohu ti pomoci ji pohřbít?” ptám se.

Bree kývne, stále hledí dolů a ukápně jí slza.

Společně se sehneme, zvedneme Sašu a nakloníme se s ní přes okraj lodi. Obě ji držíme a ani jedna ji nechceme pustit. Pohlédnu na tu mrazivou, tmavou vodu Hudsonu pod námi, vlnky se na ní pohupují.

“Chceš něco říci?” zeptám se, “ještě, než ji necháme jít?”

Bree se podívá dolů a mrká, aby se zbavila slz, její obličej je ozářen měsíčním svitem. Vypadá andělsky.

“Byl to dobrý pes. Zachránila mi život. Doufám, že je teď na lepším místě. A doufám, že ji znovu uvidím,” říká a hlas se jí třese.

Natáhneme se a pomalu dáváme Sašu do vody. S lehkým šplouchnutím padne její tělo do vody. Vteřinu nebo dvě plave a pak se začne potápět. Proudý Hudsonu jsou silné a rychle tělo táhnou s sebou, směrem na otevřenou vodu. Díváme se za ní, jak se pohupuje, napůl ponořená, v měsíčním svitu, a pluje dál a dál.

Cítím, jak se mi láme srdce. Připomíná mi to, jak blízko jsme byli tomu, aby od mě byla Bree navždy odtržena a odplula po Hudsonu stejně jako Saša.

*

Nevím, kolik hodin uběhlo. Je pozdě v noci a já ležím na lodi, schoulená k Bree a Rose, přemýšlím a nemohu spát. Ani jeden z nás nepromluvil, od té doby, co jsme vyslali Sašu po vodě. Všichni tu jen sedíme v neradostném tichu, loď se jemně pohupuje. Pár stop od nás sedí Ben, je také ztracen ve svém vlastním světě. Zdá se, že je více mrtvý, než živý; někdy, když na něj pohlédnu, cítím, jako bych hleděla na chodícího ducha. Je to zvláštní: všichni tu společně sedíme, ale přesto jsme od sebe tolik vzdálení.

Logan je od nás asi deset yardů, svědomitě hlídá na mole, v ruce má zbraň a rozhlíží se. Dokážu si ho představit jako vojáka. Jsem ráda, že nás ochraňuje a vzal si první směnu. Jsem unavená, vyčerpaná až na kost a netěším se na to, že budu muset převzít další směnu. Vím, že bych měla spát, ale nemohu. Ležím tu s Bree v náruči a v hlavě se mi honí myšlenky.

Myslím na to, jak je teď svět bláznivý. Jen stěží mohu uvěřit, že je to všechno skutečné. Je to jako jedna dlouhá noční můra, která nemá konce. Každou chvíli, když si myslím, že jsem v bezpečí, se něco stane. Když si vzpomenu, mohu jen stěží uvěřit, jak málo stačilo, aby mě Rupert zavraždil. Bylo to ode mě tak hloupé ho litovat a nechat ho jet s námi. Stále nemohu pochopit, proč začal šilet. Co si myslel, že získá? Byl tak zoufalý, že by

nás všechny zabil, vzal naši loď a zmizel – jen aby měl pro sebe víc jídla? A kam by jel? Byl jen zlý? Psychotický? Anebo to byl dobrý člověk a ztratil nervy po letech o samotě a hladovění a mrznutí?

Ráda bych věřila tomu druhému, že někde uvnitř byl dobrý člověk a v ten moment se jen zbláznil. Doufám v to. Ale to už se nikdy nedozvím.

Zavřu oči a myslím na to, jak blízko jsem byla tomu, abych byla zabitá, cítím chladný kov jeho nože na mém krku. Příště už nebudu důvěřovat nikomu. Nezastavím kvůli nikomu. Nebudu nikomu věřit. Udělám cokoli, jen abych se ujistila, že Bree, Rose, já a ostatní přežijeme. Už žádné další šance. Žádná další rizika. Jestli to znamená, že musím být bezcitná, tak budu.

Když tak vzpomínám, cítím, že každá hodina na Hudsonu byla bojem o život. Nemohu přijít na kloub tomu, jak by se nám mohlo podařit dostat se až do Kanady. Byla bych překvapená, kdybychom přežili následujících několik dní, nebo dokonce i těch několik dalších mílí na vodě. Vím, že nemáme velkou naději. Pevně svírám Bree, vím, že toto může být naše společná noc. Alespoň padneme za boje, na našich vlastních nohou a ne jako otroci a vězni.

“Bylo to tak strašidelné,” řekne Bree.

Její hlas mě ve tmě vyleká. Je tak jemný a nejprve se zamyslím, zda vůbec promluvila. Už několik hodin neřekla ani slovo a já jsem si myslela, že spí.

Otočím se a vidím, že její oči jsou otevřené a vyděšeně se

dívají.

“Co tě polekalo, Bree?”

Zatřese hlavou a čeká několik vteřin, než promluví. Uvědomím si, že vzpomíná.

“Vzali mě. Byla jsem úplně sama. Potom mě dali do autobusu a vezli mě k lodi. Byli jsme k sobě všichni přivázáni. Byla strašná zima a všichni jsme byli vyděšení. Vzali mě dovnitř toho domu a neuvěříš, jaké věci jsem viděla. Co dělali těm ostatním dívkám. Stále slyším jejich výkřiky. Nemohu je dostat z hlavy.”

Její obličej se svraští, jak začne plakat.

Srdce se mi rozskočí na milión kousíčků. Nedokážu si ani představit, čím si prošla. Nechci, aby na to myslela. Cítím, jako by byla navždy poznamenaná a je to moje vina.

Pevně ji stisknu a políbím ji na čelo.

“Šššš,” šeptám. “Už je to v pořádku. Už je to všechno za námi. Už na to nemysli.”

Ale ona nadále pláče.

Bree zaboří svůj obličej do mé hrudi. Houpu ji, zatímco ona pláče a pláče.

“Je mi to tak líto, drahoušku,” řeknu. “Je mi to tolik, tolik líto.”

Kéž bych ji toho mohla úplně zbavit. Ale nemůžu. Nyní je to její součástí. Vždycky jsem ji chtěla chránit, od všeho ji chránit. A nyní je její srdce plné hrůzy.

Jak jí kolíbám, přeji si, abychom byli kdekoli jinde, jen ne tady. Přeji si, aby všechno bylo tak, jak to bylo dřív. Vrátit se

v čase. Zpět do dob, kdy byl svět dobrý. Zpět k našim rodičům. Ale nemůžeme. Jsme tady.

A mám skličující pocit, že se věci ještě zhorší.

*

Vzbudím se a uvědomím si, že už je den. Nevím, jak je možné, že už je tak pozdě, nebo jak jsem mohla spát tak dlouho. Rozhlížím se na lodi kolem sebe a jsem naprosto dezorientovaná. Nerozumím, co se děje. Naše loď nyní pluje, je unášena po Hudsonu, uprostřed ohromné řeky. Bree a já jsme na lodi samy. Nevím, kde jsou všichni ostatní a nemohu porozumět, jak jsme se sem dostaly.

Obě stojíme na okraji lodi, díváme se na horizont a uvidíme tři otrokářské lodě, které míří přímo k nám.

Snažím se něco udělat, ale cítím, že mám ruce svázané za zády. Otočím se a uvidím na lodi několik otrokářů, vidím, že mě zezadu spoutali a drží mě. Vzpouzím se co můžu, ale jsem bezradná.

Otrokářská loď se zastaví a jeden z nich vystoupí, maska mu zakrývá obličej, vstupuje na naši loď, natahuje se a chopí se Bree. Ta se kroutí, ale nemůže se mu silou vyrovnat. Zvedne ji jednou rukou a odnáší ji pryč.

“BREE! NE!” křičím.

Bojuji vším, co mám, ale je to k ničemu. Jsem přinucena tam stát a sledovat, jak Bree táhnou pryč, na jejich loď, brání se zuby nehty. Jejich loď odplouvá po proudu, směrem k Manhattanu. Brzy už není skoro vidět.

Jak sleduji svou mladší sestru, která se stále více a více vzdaluje ode mne, vím, že tentokrát jsem ji ztratila navždy.

Vykřiknu nepřírozeným jekotem, prosím, pláču po sestře, chci aby se ke mně vrátila.

Vzbudím se zpocená. Zpřímá se posadím, ztěžka dýchám, dívám se kolem sebe a snažím se pochopit, co se stalo.

Byl to sen. Podívám se na Bree, která leží vedle mě, všichni na lodi spí. Byl to všechno jenom sen. Nikdo nepřišel. Nikdo Bree neodvezl.

Snažím se zpomalit dýchání, srdce mi stále buší. Posadím se a podívám se na horizont a uvidím, že začíná svítat, na horizontu se objevuje slabý proužek. Podívám se k loděnici a vidím, jak Ben sedí a hlídá. Vzpomínám si, že mě Logan vzbudil, vzpomínám si, že jsem také hlídala. Pak jsem vzbudila Bena, dala jsem mu zbraň a on převzal moje místo. Musela jsem potom usnout.

Jak se podívám na Bena, uvědomím si, že se sesunul. I odtud vidím v matném světle úsvitu, že také spí. Má být ale na stráž. Jsme bezbranní.

Najednou si všimnu pohybu, stínů ve tmě. Vypadá to jako skupina lidí nebo stvoření, které se k nám blíží. Přemýšlím, jestli se mi to jenom nezdá.

Ale potom mi v hrudi začne divoce bít srdce a v ústech mi vyschne, protože si uvědomím, že to není jen optický klam.

Nejsme připraveni. A lidé nás obkličují.

P Ě T

“BENE!” Vykřiknu a posadím se.

Ale už je příliš pozdě. Za vteřinu na nás zaútočí.

Jeden z nich přemohl Bena, zatímco zbylí dva po dvou skocích naskočili do naší lodi.

Loď se divoce rozhoupe, jak obsadí naše plavidlo.

Logan se vzbudí, ale ne včas. Jeden z mužů jde přímo po něm, má tasený nůž a chystá se jej zabodnout mu ho do hrudi.

Mé reflexy se nastartují. Sáhnu po noži u svého pasu, nakloním se a hodím jej. Nůž letí vzduchem a přetáčí se.

Je to perfektní zásah. Zabodne se přímo do mužova krku vteřinu předtím, než by bodl Logana. Bez života na něj zkolabuje.

Logan se posadí a odhodí to tělo, které dopadne se šplouchnutím do vody. Naštěstí je dostatečně při smyslech, aby nejprve vyndal můj nůž.

Dva další muži zaútočí na mě. Se sílícím světlem vidím, že to nejsou muži: jsou to mutanti. Napůl člověk, napůl nevím co. Ozáření z války. Šílenci. To mě děsí: tyto typy, na rozdíl od Ruperta, jsou super silní, super divocí a nemají co ztratit.

Jeden z nich se žene na Bree a Rose a to mu nemohu dovolit. Vrhnu se po něm a skolím ho na zem.

Oba ztěžka padneme a loď se divoce houpe. V koutku oka vidím Logana, který se vrhá na toho druhého, těžce ho zasáhne a vrhá jej přes palubu.

Dva z nich jsme zastavili. Ale třetí proletí kolem nás.

Ten, na kterého jsem zaútočila já, se mnou zatočí a přitlačí mě k zemi. Je nade mnou a je silný. Natáhne se a těžce mě udeří do obličeje, cítím, jak mě pálí tvář.

Rychle přemýšlím: pozvednu koleno a tvrdě ho narazím mezi jeho nohy.

Je to perfektní zásah. Zamručí a žuchne sebou a v ten okamžik se napřáhnu a tvrdě ho udeřím loktem do obličeje. Zazní zakřupání, zlomím mu čelistní kost, pak zkolabuje na lodi.

Hodím ho přes palubu a rovnou do vody. Byl to hloupý tah. Měla jsem mu nejprve vzít jeho zbraně. Loď se divoce rozhoupe, jak ji opustí jeho tělo.

Nyní se otočím k tomu poslednímu a Logan udělá totéž.

Ale ani jeden z nás není dostatečně rychlý. Proběhne kolem nás a z nějakého důvodu zaútočí přímo na Bree.

Penelope vyskočí do vzduchu, vrčí a zakousne mu zuby do zápěstí.

Třese s ní jako s hadrovou panenkou a snaží se ji setřást. Ale Penelope drží, ale nakonec ještě divoce zatřese a ona letí přes celou loď.

Ještě předtím, než se k němu mohu dostat, chystá se vrhnout se na Bree. Srdce mi poskočí, když si uvědomím, že to nestihnu.

Rose vyskočí, aby zachránila Bree a vstoupí mu do cesty. Ten Rose vyzdvihne vysoko, nakloní se a zakousne se jí do paže.

Rose nadpozemsky vykřikne, protože jí zuby trhá maso. Je to nechutný, hrůzný pohled, který se mi navždy vryje do paměti.

Muž se zakloní a chystá se ji znovu kousnout – ale nyní se k němu dostanu včas. Vytáhnu náhradní nůž ze své kapsy, napřáhnu se a připravuji se s ním mrštit.

Ale ještě předtím mě Logan předběhne, zamíří svou pistolí a vystřelí.

Všude se rozletí krev, jak toho muže střelí do zátylku. Ten zkolabuje na lodi a Logan přistoupí a vrhne jeho tělo přes palubu.

Přispěchám k Rose, která hystericky křičí, ani nevím, jak ji utěšit. Odtrhnu pruh ze své košile a rychle jej obmotám kolem silně krvácející paže, snažím se zastavit krvácení, jak nejlépe mohu.

V koutku oka spatřím pohyb a uvědomím si, že šílenec přitlačil Bena na mole k zemi. Zaklání se a připravuje se vykousnout kus z Benova krku. Otočím se a hodím nožem. Letí, točí se a zabodne se do mužova zátylku. Jeho tělo ztuhne a pak žuchne na zem.

Ben se posadí a je jako omráčený.

“Zpátky na loď!” křičí Logan. “HNED!”

V Loganově hlase slyším zlobu a také ji sama cítím. Ben hlídal a přitom usnul. Nechal nás všechny vystavené útoku.

Ben zavravorá zpět na loď a v ten okamžik se Logan natáhne a odřízne provaz. Jak pečuji o Rose, která mi ječí v náručí, Logan se chopí kormidla, nastartuje loď a přidává plyn.

Vystřelíme z průplavu za svítání. Dělá dobře, že vyrazil. Ty výstřely mohly někoho zalarmovat; kdo ví, kolik času máme nyní.

Vyřítíme se ven z průplavu do purpurového denního světla a

za sebou necháváme plavat několik těl. Náš úkryt se brzy změnil na místo hrůzy a já doufám že už jej nikdy neuvidím.

Ženeme se znovu prostředkem Hudsonu, loď poskakuje, jak ji Logan žene. Jsem na pozoru, dívám se všemi směry a hledám známku po otrokářích. Jestli jsou někde poblíž, nemáme se už kam skrýt: zvuk výstřelů, křiku Rose a řvoucího motoru nás bezpochyby nedělají nenápadnými.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.